

The Sower

OFFICIAL PUBLICATION OF THE UKRAINIAN CATHOLIC DIOCESE OF STAMFORD

Vol. XXXIX; No. 5

Stamford, Connecticut 06902

May 22, 2022

Ukrainian Catholics in New York celebrate Easter by praying for end of war

By Beth Griffin Catholic News Service

NEW YORK (CNS) -- Ukrainian Catholics in New York celebrated Easter with prayers that Christ's triumph over death will also signify victory over everything evil happening in their home country.

Bishop Paul P. Chomnycky of the Ukrainian Catholic Eparchy of Stamford, Connecticut, was the main celebrant for the Easter Divine Liturgies April 24 at St. George Ukrainian Catholic Church in the East Village neighborhood of Manhattan. The parish celebrates services according to the Julian calendar.

On the 60th day of the Russian invasion of Ukraine, Bishop Chomnycky said the situation there is coloring the whole Easter feast, as a cloud hanging over everything, but there is reason for hope. "In the resurrection, not only did Christ defeat death, but he also defeated violence, evil and mistruth," he said.

He said all Ukrainians are "putting our trust in the resurrected Christ that he will defeat evil in our country."

He also read passages from the Easter message of Archbishop Sviatoslav Shevchuk, major archbishop of the Ukrainian Catholic Church. Writing from Kyiv, Archbishop Shevchuk compared the passion of Christ to the war in Ukraine. "We have become aware of how human nature remains fallen, how the devil continues to control human beings who have no God in their hearts. He who sows hatred and instigates war against one's neighbor opposes the almighty."

The archbishop said the power of the presence of God is a miracle demonstrated in underground shelters. "In his resurrection, Christ emerges not only from the empty tomb but from the depths of hell

and from deadly captivity for humankind. Prayers were said in Ukrainian. Bishop

Bishop Paul P. Chomnycky of the Ukrainian Catholic Eparchy of Stamford, Conn., uses holy water to bless the congregation during an Easter Divine Liturgy April 24, 2022, at St. George Ukrainian Catholic Church in the East Village neighborhood of New York City. The parish maintains many of its ancestral faith traditions, including celebrating services according to the Julian calendar. (CNS photo/Gregory A. Shemitz)

... taking with him the hand of soldiers, volunteers and the civilian population who have seen the hell of the Russian occupation," he wrote.

More than 1,500 people attended two back-to-back concelebrated Easter Divine Liturgies at St. George. Many worshippers at the two-hour services wore Ukrainian blouses, shirts or dresses embroidered with traditional designs.

Chomnycky and four concelebrants read the Gospel in Greek, Latin, Old Slavonic, English and Ukrainian.

In the sanctuary, hydrangeas in the blue and yellow colors of the Ukrainian national flag served as a backdrop to Easter baskets delivered before and during the liturgy. Bishop Chomnycky blessed the baskets at the end of the services before they were collected by the

families that brought them forward.

Andriy Dobriansky, director of music for the parish, told Catholic News Service the baskets typically contain hard-boiled eggs, sausage, fresh bread, butter, cheese, horseradish and beets. He said they are reminiscent of a time when congregants fasted from Good Friday until the end of the Easter Vigil service and broke the fast by eating from the blessed baskets.

St. George has been at the center of neighborhood efforts to provide spiritual and temporal aid for Ukrainians overseas and in New York. Father Peter Shyshka, a parish priest, said they are sending three shipments of food and supplies each week to aid monasteries, orphanages, soldiers and civilians in Ukraine, as well as helping new arrivals and those who were stranded in New York when the war broke out.

The priest, who was born and grew up in the parish, told CNS the Holy Week and Easter liturgies drew 40 percent more people than usual.

Dobriansky said the Marian Sodality group at the parish is collecting funds and has organized the humanitarian aid shipments. In addition, members have established a schedule for the continuous recitation of the rosary since the Feb. 24 start of the invasion. The parish is working with local civic and religious groups to open a welcome center for anticipated new arrivals from Ukraine.

He said approximately 30,000 Ukrainians were in the United States on Feb. 24 and as many as 60,000 Ukrainians may qualify for Temporary Protected Status, granted by the Department of Homeland Security to eligible foreign-born individuals who are unable to return home safely. ♦

Russia's war meant to eliminate Ukrainian people, archbishop says

By Junno Arocho Esteves Catholic News Service

Archbishop Sviatoslav Shevchuk of Kyiv-Halych, major archbishop of the Ukrainian Catholic Church, is pictured in a March 25, 2022, photo. In a video address to members of the Pontifical Council for Promoting Christian Unity May 6, the archbishop said Russia's reasons for attacking Ukraine are nothing more than an excuse to justify its ultimate goal of wiping out the country's people. (CNS photo/Ukrainian Catholic Church)

VATICAN CITY (CNS) -- The head of the Ukrainian Catholic Church said Russia's reasons for attacking Ukraine are nothing more than an excuse to justify its ultimate goal of wiping out the country and its people.

Archbishop Sviatoslav Shevchuk of Kyiv-Halych said that although Russian President Vladimir Putin has said "demilitarization and denazification" are the primary reasons for invading Ukraine, Russian military tactics are following "a genocide manual" in which "the entire people must be eliminated."

Archbishop Shevchuk made his remarks in a video call to the plenary meeting of the Pontifical Council for Promoting Christian Unity, of which he is a member, and he spoke about the war's impact on ecumenical dialogue, according to a statement released May 6 by

his office.

Russia's invasion and ongoing war on Ukraine, now entering its 70th day, has caused a "humanitarian catastrophe" with millions forced to flee the country or be displaced internally, he said.

Furthermore, mass graves discovered in cities liberated from Russian occupation have now become "places of prayer for everyone: Orthodox, Catholics, Protestants, Jews and Muslims."

Archbishop Shevchuk said Russian troops are also responsible for "raping men, women and children" and have destroyed "nearly 100 churches, monasteries and religious buildings."

Nevertheless, amid the tragedy of war, religious groups in Ukraine are "united like never before," he said.

"Just on the eve of the Russian attack, when we had already received news and for-

eign ambassadors were leaving the city of Kyiv, in a night session, the council (of churches and religions) made an appeal to the Russian president to stop," he recalled. "We proposed ourselves as the mediators; if the diplomats, the politicians were not able to avoid the armed conflict, we wanted to be the mediators of peace, men and women of the church."

The Ukrainian archbishop also denounced the stance taken by Russian Orthodox Patriarch Kirill of Moscow, whose justifications of the war pose "a great danger not only for the Russian Orthodox Church, but for Christianity in the modern world."

Communities of the Moscow Patriarchate in Ukraine, he added, feel "neglected and forgotten," considering

Pope Francis calls for humanitarian corridors in Mariupol, Ukraine

Is peace truly being sought?

After reciting the Regina Caeli on Sunday, 1 May, Pope Francis invited all the faithful to pray the Rosary for Peace every day throughout May, the month dedicated to the Mother of God, and to think in particular of the destroyed Ukrainian city of Mariupol. Earlier, the Holy Father had reflected on the day's Gospel passage on the third time the Risen Jesus appeared to the Apostles. The following is a translation of his words which he shared in Italian with the faithful gathered in Saint Peter's Square.

Dear Brothers and Sisters,
Happy Sunday!

The Gospel of today's Liturgy (John 21:1-19) recounts the third time the Risen Jesus appears to the Apostles. It is a meeting that takes place by the Lake of Galilee, and above all involves Simon Peter. It all begins with him saying to the other disciples: "I am going fishing" (v. 3). There was nothing strange about this since he was a fisherman, but he had abandoned this work from the time he had left his nets on the shore of that very lake, in order to follow Jesus. And now, while the Risen One keeps them waiting, Peter, perhaps a little disheartened, proposes to the others that he return to his former life. And the others accept: "We will go with you". But "that night they caught nothing" (v. 3).

It can happen to us too that, out of tiredness, disappointment, perhaps out of laziness, we forget the Lord and neglect the great choices we have made, to settle for something else. For example, not dedicating time to talking together in the family, preferring personal pastimes; we forget prayer, letting ourselves be wrapped up in our own needs; we neglect charity, with the excuse of daily urgencies. But, in doing so, we find ourselves disappointed: it is that very disappointment that Peter felt, with the nets empty, like him. It is a road that takes you backwards, and does not satisfy you.

And what does Jesus do with Peter? He returns again to the shore of the lake where he had chosen him, Andrew, James and John. He had chosen all four of them there. He does not reproach them — Jesus does not reproach, he touches the heart, always — but calls the disciples tenderly: "Children" (v. 5). Then he invites them, as before, to cast their nets again courageously. And once again, the nets are filled to overflowing. Brothers and sisters, when our nets are empty in life, it is not the time to feel sorry for

ourselves, to take our minds off things, to return to old pastimes. It is time to begin again with Jesus, it is time to find the courage to begin again, it is time to put out to sea again with Jesus. Three verbs: to set out again, to begin again, to put out into the deep. Faced with a disappointment, or a life that has somewhat lost its meaning — "today I feel as if I have gone backwards" — always set out again with Jesus, start again, put out into the deep! He is waiting for you. And he is thinking only of you, me, each one of us.

Peter needed that "jolt". When he hears John cry: "It is the Lord!" (v. 7), he immediately dives into the water and swims towards Jesus. It is a gesture of love, because love goes beyond usefulness, convenience or duty; love generates wonder, it inspires creative, freely-given zeal. In this way, while John, the youngest, recognizes the Lord, it is Peter, who is older, who dives towards him. In that dive is all the new-found enthusiasm of Simon Peter.

Dear brothers and sisters, today the Risen Christ invites us to a new impetus — everyone, each one of us — he invites us to dive into the good without fear of losing something, without calculating too much, without waiting for others to begin. Why? Do not wait for others, because in order to go towards Jesus, we need to go out on a limb. We need to go out on a limb with courage, resume, but to resume by going out on a limb, taking risks. Let us ask ourselves: am I capable of an outburst of generosity, or do I restrain the impulses of my heart and close myself off in routine, or in fear? Jump in, dive in. This is today's word from Jesus.

Then, at the end of this episode, Jesus asks Peter, three times, the question: "Do you love me?" (vv. 15-16). The Risen Lord asks us too today: Do you love me? Because at Easter, Jesus wants our hearts to rise too; because faith is not a question of

knowledge, but of love. Do you love me? Jesus asks you, me, us, who have empty nets and are often afraid to start again; to you, me and all of us who do not have the courage to dive in and have perhaps lost our momentum. Do you love me? Jesus asks. From then on, Peter stopped fishing forever and dedicated himself to the service of God and to his brothers and sisters, to the point of giving his life here, where we are now. And what about us, do we want to love Jesus?

May Our Lady, who readily said "yes" to the Lord, help us to rediscover the impulse to do good.

After the Regina Caeli, the Holy Father continued:

Today is the beginning of the month dedicated to the Mother of God. I would like to invite all the faithful and communities to pray the Rosary for peace every day in May. My thoughts immediately turn to the Ukrainian city of Mariupol, "Mary's city", barbarically bombed and destroyed. Once again, from here, I renew my request that safe humanitarian corridors be arranged for the people trapped in the steelworks in that city. I suffer and weep, thinking of the sufferings of the Ukrainian people, and in particular, the weakest, the elderly and children. There are even terrible reports of children being expelled and deported.

And while we are witnessing a macabre regression of humanity, I wonder, along with so many anguished people, if peace is truly being sought; whether there is the will to avoid a continued military and verbal escalation; whether everything possible is being done to silence the weapons. I beg you, let us not surrender to the logic of violence, to the perverse spiral of weapons. May the path of dialogue and peace be taken! Let us pray.

Happy Sunday to all of you! And please, do not forget to pray for me. Enjoy your lunch. Arrivederci! ❖

Russia's war continued from PAGE 1

that "most of the churches destroyed are their own."

He also compared the Russian patriarch's stance on Ukraine to that of the Islamic State regarding Iraq and Syria.

"Unfortunately, the Russian Orthodox Church has been trapped in Putin's doctrine of the state, which already had an

explicit broad condemnation from Orthodox theologians a month ago," Archbishop Shevchuk said.

The head of the Ukrainian Catholic Church said the war in Ukraine raises two important issues that the Catholic Church must reflect on: the church's social teaching on war and peace

and its explanation of the relationship between church and state.

"There is an obvious need to work out the correct language to describe the new challenges in these areas but also to have the courage at the ecumenical level to find the right answers to these dangers," he said. ❖

Road to Better Mental Health

LIGHT ONE CANDLE

Tony Rossi, Director of Communications, The Christophers

Grammy Award-winning Christian singer Mandisa has achieved a great deal of success in her life, but she has also endured a lot of trauma that left her feeling betrayed by God. It was only in recent years that Mandisa found the support and courage to get help for her mental health struggles and move toward peace and healing. We recently discussed her new memoir, "Out of the Dark," on "Christopher Closeup." And since May is Mental Health Awareness Month, it seems timely to share her story here.

During her teenage years, Mandisa experienced a major trauma: she was raped. She recalled that as her assailant sexually abused her, he kept telling her, "You're so beautiful." That led Mandisa to equate "beauty" with "danger" and find solace in food, which played a role in her weight struggles throughout her life. And instead of dealing with the trauma, she suppressed it and tried to move forward.

In the ensuing years, Mandisa became a contestant on Season 5 of "American Idol," after which her career soared as she scored hits on the Christian charts, such as "Good Morning," "Stronger," and "Overcomer." She also engaged in a public weight loss journey that led her to shed 100 pounds. But a personal tragedy would soon knock Mandisa off her foundation into a dark night of the soul. When her close friend and backup singer, Lakisha Mitchell, was diagnosed with breast cancer, Mandisa firmly believed that God would ultimately save her life. Unfortunately, Lakisha passed away in 2014 at age 40, leaving Mandisa feeling betrayed by God. She recalled, "It made me start to question God's goodness and even His existence."

Mandisa isolated herself from her friends for an extended period of time, finding solace in TV and food. She regained the 100 pounds she had lost—and even more on top of them. Doubts continued to plague her, adding to the unresolved traumas already in her past, and she slowly came to believe "the whispering lie" about God's existence, noting, "If you ignore it for long enough, it starts to grow deeper and deeper. And I shut myself off from everyone who loved me. That is a breeding ground for a dangerous position."

That dangerous position involved suicidal feelings. Thankfully, before Mandisa acted on them, her friends staged a coordinated intervention, reminiscent of the friends in the Bible who lifted the roof off of a house in order to get their paralyzed friend in front of Jesus. The intervention led Mandisa to finally seek out help and healing.

She said, "I went to counseling as a result of their intervention. And who knew that talking about these things, it's actually good and healthy for you? It's not a sign of weakness. In the same way that if you have a physical ailment, you would go and see a doctor, I've come to appreciate counselors. These are professionals to help you deal with some things that are easy to sweep under the rug...I want to de-stigmatize counselors and therapists in the body of Christ, particularly. Because I sometimes hear the phrase, 'Well, I've got God and that's enough for me.' It's a little bit of a red flag for me, because I feel like He's made us for community. So, if you can have somebody come alongside you in your journey, a professional and even my friends, [that's good]...So, through my counseling journey, which has continued, it's helping me to talk about difficult issues...that I'm forcing myself to face."

"... I feel like He's [God] made us for community."

For free copies of the Christopher News Note ASKING FOR HELP IS A SIGN OF STRENGTH, write: The Christophers, 5 Hanover Square, New York, NY 10004; or e-mail: mail@christophers.org

THE SOWER

OFFICIAL PUBLICATION OF THE UKRAINIAN CATHOLIC DIOCESE OF STAMFORD

Most Reverend Paul P. Chomnycky, OSBM, D.D., *Publisher*

Rev. Taras Chaparin, *Editor-in-Chief*

Rev. Vasył Behay, *Ukrainian Section Editor*

The Sower (ISSN 08966184) is published monthly at 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902.

Subscription rate: \$20 domestic \$25 foreign (checks and money order, made out to Diocese of Stamford, in U.S. currency only).

Submissions policy: news articles and press releases must be received no later than three weeks before publication, with return address and telephone number.

All submitted materials are subject to editing for style, content or length.

Address all mail, including change of address, to The Sower, 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902.

E-mail: thesower@optonline.net; Telephone – Editorial Office: (203) 324-7698; Fax: (203) 357-7681.

Periodical postage paid at Stamford, CT.

POSTMASTER: Send address changes to:

The Sower, 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902

WORLD NEWS BRIEFS

PERUVIAN MARTYR WHO PUT FAITH IN PEACE TAKES STEP TOWARD SAINTHOOD

LIMA, Peru (CNS) -- Good Shepherd Sister María Agustina Rivas Lopez, who was murdered by terrorists during Peru's political violence, was beatified May 7 during a liturgy in the same plaza where she was shot to death in 1990. The altar, adorned with local tropical plants and flowers, was set up outside the simple, red-roofed Catholic church in La Florida, a small town in the central Amazonian Vicariate of San Ramon. A reliquary, adorned with leaves fashioned from silver and containing relics of Sister Rivas, who was known affectionately as "Sor Aguchita," was placed on a table before the altar. The offertory gifts included a basket of bread, a coffee plant, cassava tubers, cacao pods and fruit, all crops typical of the area. With her life and her death, Sister Rivas put her faith in peace, not in violence, Bishop Gerardo Zerbin of San Ramon told Catholic News Service. She also leaves an example of an "option for the Amazon, nature, the environment," he said, and "a great urge to serve others with a complete absence of economic interest." In his homily at the beatification Mass, Venezuelan Cardinal Baltazar Porras Cardozo, who represented Pope Francis at the ceremony, highlighted Sister Rivas' humility and willingness to serve others, her preferential option for the poor and her devotion to the Blessed Mother and St. Joseph from an early age. Her martyrdom, he said, highlighted "the senselessness of violence, crime, injustice, and the evil of ideologies in which human life means nothing. The indiscriminate use of weapons leaves only death and desolation; it does not solve real problems of human coexistence."

GERMAN BISHOP SUSPENDS SAINTHOOD CAUSE FOR FOUNDER OF SCHONSTATT MOVEMENT

TRIER, Germany (CNS) -- Bishop Stephan Ackermann of Trier has suspended the proceedings for the sainthood cause of Father Joseph Kentenich, founder of the international Schonstatt movement. The German Catholic news agency KNA reported Bishop Ackermann made the decision in consultation with the Vatican because of allegations of sexual assault and abuse of power by Father Kentenich. KNA said Bishop Ackermann called for further research into Father Kentenich, stating that the diocese would not be involved in it. The allegations against Father Kentenich were made during an apostolic visitation in the early 1950s but were not uncovered until a researcher found them in the Vatican archives in 2020. Father Kentenich's sainthood cause was opened in 1975 in the Diocese of Trier, Germany, and was in the diocesan phase, which is the first step in a candidate's cause before it is sent to Rome for further investigation. The allegations from the Schonstatt Sisters of Mary described a questionable "father cult" and leadership style, as well as inadmissible confessional practices and physical touching. The incidents were said to have occurred mainly in the late 1940s.

VATICAN EXONERATES CARDINAL WOELKI IN FINANCIAL INVESTIGATION

COLOGNE, Germany (CNS) -- The Vatican believes Cologne Cardinal Rainer Maria Woelki and his vicar general, Msgr. Markus Hofmann, did not violate canon law in their funding of investigations and hiring of communications consultants, reported the German Catholic news agency KNA. Cardinal Marc Ouellet, prefect of the Congregation for Bishops, wrote Cardinal Woelki that after an "in-depth study," the Vatican determined the financial institutions of the archdiocese did not need to be involved in the decision to spend 2.8 million euros from an episcopal fund. Journalists were given access to the letter May 3. The decision comes as a relief to the crisis-hit leadership of the archdiocese, KNA reported. After accusations of the mishandling of priests accused of sex abuse, Cardinal Woelki took a sabbatical from October 2021 to March 2022. His interim replacement, Bishop Rolf Steinhäuser, asked two church law experts to review the awarding of contracts to lawyers and communications consultants involved in producing reports on the abuse. There was a suspicion that the property council and the cathedral chapter should have been involved in the decision under canon law. KNA reported that Cardinal Ouellet's letter said the episcopal fund, set up in 1952 by Cardinal Josef Frings of Cologne, was "not bound by the will of the founder." Therefore, Cologne archbishops were authorized to freely dispose of these financial means. There was also no legal obligation to involve the diocesan bodies, as the assets were not diocesan.

ZELENSKYY REFERS TO MOTHER TERESA IN ADDRESS TO ALBANIAN LEGISLATORS

LVIV, Ukraine (CNS) -- Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy thanked Albanians for supporting Ukraine in the war with Russia and compared their help to the actions of St. Teresa of Kolkata. Addressing Albania's Parliament May 3, Zelenskyy said Mother Teresa, as the saint is known, "taught people that good daily efforts can defeat evil and bring them closer to the holiness that people will remember from generation to generation. I am grateful to you for not hesitating who to support in this struggle," he said. "You are definitely on the side of freedom and truth. Thank you for concrete steps for Ukraine. For defense assistance. For supporting sanctions on Russia. For taking care of our people and hosting our children." Mother Teresa was born in Skopje, now the capital of North Macedonia, to devout Albanian Catholic parents. Since Russia invaded Ukraine Feb. 24, Zelenskyy has conducted virtual addresses with legislators of many countries and, each time, he ties in some part of their history or daily lives. In his address to the U.S. Congress, he recalled the Dec. 7, 1941, attack on Pearl Harbor and the 9/11 terrorist attacks. Speaking to Canadian legislators and government leaders, he asked them to imagine what they would tell their children if cruise missiles were falling on the airport in Ottawa, Ontario. He invoked the memory of Winston Churchill with British legislators.

POPE PRAISES PAPAL FOUNDATION'S GENEROSITY, INCLUDING TO UKRAINE

VATICAN CITY (CNS) -- Pope Francis praised members of the U.S.-based Papal Foundation for helping the Catholic Church build "a culture of solidarity and peace," including by providing assistance to victims of the war in Ukraine. "As we are witnessing in these days the devastating effects of war and conflict, you increasingly see the need to provide care and humanitarian assistance to its victims, to refugees and to those forced to leave their homelands in search of a better and more secure future for themselves and their loved ones," the pope told members of the foundation April 28. "Your work helps to bring the love, hope and mercy that the Gospel proclaims to all who benefit from your generosity and commitment," the pope told the foundation's major donors, who are called Stewards of St. Peter, and members of the board of trustees. Although the six active American cardinals resident in the United States are part of the foundation's board, only Cardinals Seán P. O'Malley of Boston and Timothy M. Dolan of New York, were part of the group's pilgrimage to Rome. For the year ending June 30, 2021, the foundation reported distributing grants of just over \$9.8 million and scholarships of \$794,000. Since its founding in 1988, the Papal Foundation and its Stewards of St. Peter have allocated more than \$200 million in grants and scholarships around the world to more than 2,000 projects selected according to priorities set by the pope.

Pope tells Russian patriarch they are not 'clerics of the state'

By Carol Glatz Catholic News Service

VATICAN CITY (CNS) -- Warning that the Russian Orthodox patriarch should not "turn himself into Putin's altar boy," Pope Francis also said he would like to go to Moscow to meet Vladimir Putin in an attempt to end the conflict in Ukraine.

The pope reiterated that he would not be going to Kyiv "for now," but "I first must go to Moscow, I must first meet Putin," he said in an interview with the Italian newspaper, *Corriere della Sera*, published May 3. Vatican News also published most of the interview.

Pope Francis said he sent a message through Cardinal Pietro Parolin, Vatican secretary of state, "20 days after the war" started, to be delivered to Putin telling him, "I was ready to go to Moscow."

"We still have not had a response, and we are still being persistent, even though I am afraid Putin may not be able to and may not want to have this meeting right now," the pope said. "I am doing what I can. If Putin were to open the door. ..."

"But so much brutality, how do you not try to stop it? We saw the same thing with Rwanda," he said, referring to the genocide against members

of the Tutsi minority ethnic group in 1994, when at least 500,000 people were killed in about 100 days.

Pope Francis also provided more details about a video call he had with Russian Orthodox Patriarch Kirill of Moscow in mid-March. "I spoke with Kirill for 40 minutes via Zoom. He spent the first 20 minutes holding a piece of paper reading all the reasons for the war."

"I listened to him, and I told him, 'I don't know anything about this. Brother, we are not clerics of the state, we cannot use the language of politics, but of Jesus. We are shepherds of the same holy people of God. That is why we must seek the path of peace, to cease the blast of weapons,'" he said.

"The patriarch cannot turn himself into Putin's altar boy," he said.

The meeting that had been planned between the pope and patriarch in Jerusalem June 14, and has since been canceled, had nothing to do with the conflict in Ukraine, the pope said. But even the patriarch now sees that any kind of meeting of theirs could send "an ambiguous sign."

Patriarch Kirill has been an outspoken supporter of Putin's war on Ukraine, and the

Vatican's diplomatic team believed such a meeting could lead to "much confusion," Pope Francis had told *La Nación*, the Argentine newspaper, in an April 21 interview.

When Russia invaded Ukraine Feb. 24, the pope called Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy, he told *Corriere della Sera*.

"Instead, I didn't call Putin. I had heard from him in December for my birthday, but this time, no, I didn't call him," he said. He explained that he preferred to make a more "clear gesture that the whole world could see and that is why I went to the Russian ambassador" to the Holy See, Aleksandr Avdeyev, Feb. 25.

He said he asked the ambassador "that they explain, (and) I told him, 'Please, stop this.'"

The pope said the conflict is not just affecting the Donbas region, but there is also "Crimea, it is Odesa -- it is taking away the port of the Black Sea from Ukraine, it is everything. I am a pessimist, but we must do everything possible so that the war can end."

"There is not enough will for peace. The war is terrible, and we have to shout out" against it, he said. ❖

'Witnesses of hope': N.Y. delegation visits Ukraine, bordering countries

By Catholic News Service

New York Cardinal Timothy M. Dolan, chairman of the Catholic Near East Welfare Association, approaches a girl who greeted him with bread and salt, a traditional way to greet and honor guests in Slavic cultures, during a visit to Lviv, Ukraine, May 2, 2022. (CNS photo/Michael la Civita, courtesy CNEWA)

NEW YORK (CNS) -- New York Cardinal Timothy M. Dolan said he was surprised and inspired by Ukrainians he met when he made a brief visit to Lviv, Ukraine.

"I thought I would come to Ukraine and see great depression," he told the Religious Information Service of Ukraine. "Yes, I see sadness and pain, but I am impressed by the vitality, hope and solidarity of Ukrainians."

On May 2, the cardinal and Archbishop Mieczyslaw Mokrzycki, Latin-rite archbishop of Lviv, met with the leadership of the Ukrainian Catholic University, families of displaced Ukrainians who found refuge during the war and student volunteers. The visit was part of a

trip by a New York church delegation to visit and express solidarity with Ukrainian refugees, including those in the bordering countries of Poland and Slovakia.

"I see Ukrainians welcoming internally displaced persons. I see Ukrainians giving their rooms and houses to those who have lost their homes, such as here at the Ukrainian Catholic University. I see Ukrainians volunteering and working on water, medicine and food supplies," Cardinal Dolan told RISU. "I see people who are patriots. I see Ukrainians who do not allow evil to say the last word. Life will overcome darkness. Life will defeat death. There is no depression in Ukraine, there is hope. I feel

encouraged to be here in Ukraine."

The cardinal told RISU he would pass on Ukrainians' messages of gratitude for all the help they received from Americans.

Nearly 12 million Ukrainians have fled their own country or been displaced from their homes in Ukraine since the Russian military invasion of their homeland began Feb. 24, according to the United Nations.

In Ukraine May 2, the day before the New York delegation returned home, Cardinal Dolan said, "We didn't know for sure if we'd be able to get here. But

N.Y. delegation visits Ukraine continued from PAGE 3

thanks be to God, we were able to leave Poland yesterday and come to Ukraine."

The cardinal delivered that message in a short video posted to Twitter and other social media channels, as he did for the length of his trip to Eastern Europe, which began April 29. He stressed the cooperation among organizations such as the Knights of Columbus and Caritas Internationalis at a staging area on a seminary campus in Lviv where, he said, water, clothing and medicines are gathered for transport to those in need in other parts of Ukraine.

Directly addressing those back home, the cardinal said: "One of the reasons we came is to thank you for your generosity, and now you see where it's going. So keep it up, we need it."

The cardinal, who is chairman of Catholic Near East Welfare Association, led a delegation that included Auxiliary Bishop John S. Bonnici, a board member of Aid to the Church in Need; Msgr. Peter I. Vaccari, president of CNEWA; and Msgr. Kevin Sullivan, executive director of the New York archdiocesan Catholic Charities. Others traveling with the group included Michael La Civita, CNEWA's communications director, and Joseph Zwilling, communications director for the archdiocese.

"If you really want to see the church, come here to Krakow," Cardinal Dolan tweeted April 30. "And you'll see hundreds and hundreds ... of agonizing

Ukrainian refugees who are being embraced and loved and welcome and fed and healed and housed and sheltered and schooled by the people here."

The people to whom he was referring include those from parishes of the Archdiocese of Krakow who distribute food as refugees arrive on trains. "The Knights of Malta, Catholic Near East Welfare Association, Caritas International, the Knights of Columbus, Aid to the Church in Need — you name it, they're here. And this is the church. This is where the church is, right now."

In a May 2 email to Catholic New York, the archdiocesan newspaper, Bishop Bonnici said the delegation encountered many ordinary people answering the call to assist Ukrainian refugees.

"A young man named Oscar told me that he made his way to the train station at the Polish-Ukrainian border immediately after the arrival of the first trainloads of refugees," the bishop said. "Over 15,000 ... made their way through the station every day. Oscar did whatever he could to be of assistance. From moving supplies to serving food to cleaning rooms — he did it all. He has been there every day from the start."

When the bishop asked Oscar why he continued to return every day to help, Oscar said, "I just want to do something good for these people when so many bad things are happening in their life."

Bishop Bonnici said, "Almost everyone we met strongly believes that Christian love is the answer to evil in our world."

The bishop said the visit "has allowed me to better appreciate the real story of the Ukraine war, its impact on regular people, collateral damage and the beautiful ability of the people to come together in a time of need."

"Personally, watching the church in action has been inspiring. Seeing firsthand how the generous donations of so many good people is truly helping men, women and children in a desperate time has reinforced my belief in the good of persons seeking to love their God and neighbor as Christ taught," he said.

Msgr. Sullivan, in an email interview, told Catholic New York that he was heartened by the "nonbureaucratic response" delivered by the dedicated staff and generous volunteers of Caritas Internationalis, which "created a family-like welcome experience for refugees fleeing devastating conditions in their country."

"Mothers and children met warm and caring individuals who welcomed them into their new neighborhoods and communities, as they dealt with the chaos and uncertainty of the Russian invasion."

One poignant memory of the trip, Msgr. Sullivan said, was his encounter with a young law student named Kate at a welcome center in Lviv. She had been forced to flee when Russian

New York Cardinal Timothy M. Dolan, chairman of the Catholic Near East Welfare Association, embraces children during a visit to Lviv, Ukraine, May 2, 2022.
(CNS photo/Michael la Civita, courtesy CNEWA)

troops occupied her home.

"She had no choice but to leave," Msgr. Sullivan said. "Despite the suffering and disruption, Kate's spirit was far from broken. She was helping other refugees at the center and was planning on returning home as soon as conditions permitted. She was an incredible witness to resiliency and determination in the human spirit."

In a statement emailed to

Catholic New York, Msgr. Vaccari said the delegation members were "witnesses of hope."

"One element of that was seeing how the church has responded to this devastating tragedy, coming together as global agencies — such as CNEWA and the Knights of Columbus — with local partners, diocesan charities and parish volunteers. That solidarity, that togetherness, has really impressed me." ❖

Easter Pastoral Letter of the Ukrainian Catholic Hierarchs in the USA

Metropolitan Archeparchy of Philadelphia

The myrrh-bearing women at the break of dawn drew near to the tomb of the Lifegiver.

There they found an angel sitting upon the stone, he greeted them with these words:

Why do you seek the living among the dead?

Why do you mourn the incorrupt amid corruption?

Go: proclaim the glad tidings to His disciples.

Paschal Stikherion

Christ is Risen!

Dear Sisters and Brothers!

Great Lent—marked by the inexpressible pain of invasion, war crimes, murder, and lies about our people and our Church on the part of the aggressor—has passed. Now we see the Resurrection. Our Ukrainian people live, unite all people of goodwill, and give new meaning to Europe and the global community. In a sacramental way, we witness a paschal passage from death to life.

Today, we repeat the lofty, joyous Easter troparion: "Christ is risen from the dead, trampling down death by death and to those in the tombs giving life." The crux of our faith and our victory is found in

this concise chant. The entire Gospel is a preface preparing the reader for the central story of Pascha. For "...if Christ did not rise" — thus radically writes the Apostle Paul to the Corinthians — "then what we preach is vain, and vain is our faith" (I Cor. 15:14). Without the Resurrection, what we preach becomes a set of rules and obligations. Participation in church life sinks to the conservation of traditions and rituals, empty and lacking substance.

But the Lord is risen indeed, that we might live with Him forever!

For this reason, in his Easter sermon St. John Chrysostom, Bishop of Constantinople, author of the Divine Liturgy, which we pray each Sunday, affirms that all are to enter into the joy of the Resurrection — the rich and poor, the continent and careless, those who fasted and those who did not. The feast is so great that this is not the time to get lost in details but to focus on the main thing — Christ is Risen!

In His love for humanity, the immortal and eternal God entered fully into

our lives and took on our trials and sufferings — ultimately death. Yet this is not the end of the story.

Drawing near to the tomb with the myrrh-bearing women, we discover that Christ is alive. He has come alive not like a superhero in a film or a computer game, but as the Creator and the Christ — the source of life, who taking on our death, has risen from the dead and given life to all humanity.

Life reigns, and death is vanquished. Defeating death, Christ has made us victors too. Can you believe it? In Christ we are all conquerors of death!

It is crucial to grasp this truth. Our loved ones, whose passing we mourn, are among those to whom Christ has given new life. Among those who live in Christ are the murdered inhabitants of Bucha, Borodianka, Hostomel, Mariupol, and Kramatorsk. Among the living, over whom death has no power, are the fallen soldiers who gave their lives in testimony to the greatest love. The sufferings of the brutal aggressors' innocent victims — executed, trampled, suffocated — have ended.

Easter baskets are seen near the sanctuary as Bishop Paul celebrates the Easter Divine Liturgy April 24, 2022, at St. George Ukrainian Catholic Church in the East Village.
(CNS photo/Gregory A. Shemitz)

Death, and the fear of death, rule over them no more. With the Apostle Paul they mock death: "Where, O death, is thy sting? Where, O Hades, is thy victory?" (I Cor. 15:55). They have seen death, and in Christ, its ultimate defeat.

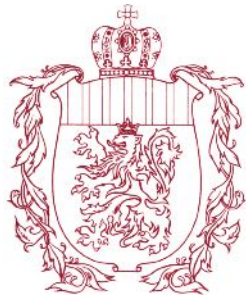
Do we believe? Do we realize that the Lord has vanquished death, sin, and the devil, and that our sufferings—however great and painful—are temporary, for death no longer has power over us? Are we ready to announce the good news of God's triumph?

We appeal to you, dear brothers and sisters in Christ, to look at the event of the Resurrection not only through the prism of our beautiful and profound rituals and traditions, but to focus on the essence of the Easter message for each of us who face death: Christ is risen from the dead, with His humble death on the

cross He has overcome death, and with His sacrifice, He has given life to each of us.

Let us proclaim Christ's Resurrection and our own!

+ *Borys Gudziak*
Metropolitan Archbishop of Philadelphia
of the Ukrainian Catholic Church in the USA
+ *Paul Chomnycky*
Bishop of the Eparchy of Stamford
+ *Benedict Aleksyichuk*
Bishop of Saint Nicholas Eparchy of Chicago
+ *Bobdan Danylo*
Bishop of Saint Josaphat Eparchy of Parma
+ *Andriy Rabyi*
Auxiliary Bishop of Philadelphia

Сівач

ОФІЦІЙНЕ ВИДАННЯ СТЕМФОРДСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В США

Рік XL; Число 5

Стемфорд, Коннектикут

22 травня, 2022

Omnis Sapientia a Deo

Етапи людського життя мають свої початки та звершення. Прикладом цього є навчання братів семінаристів у Семінарії Св. Василя Великого у Стемфорді. Так, цього року навчання на Богослов'ї завершує бр. Роман Кузмяк, та на філософії бр. Василь Ворох і бр. Тарас Пащак. Пропонуємо вам познайомитися з їхнім шляхом покликання.

Бр. Роман Кузмяк

У своїй проповіді на свято Успіння Пресвятої Богородиці, Папа Бенедикт XVI сказав: «Відкриваючись Богу, ми нічого не втрачаємо. Навпаки, наше життя стає багатим і великим».

Якби я підсумував свій час, проведений у Семінарії Святого Василя Великого, усвідомлюючи своє покликання до священства, я б описав це як щоденне навчання плавання. Я народився в місті Йонкерсі, штату Нью-Йорк, у сім'ї люблячих батьків (Марії та Мирослава), які навчили мене та виховали на своєму прикладі віри та любові. Дитиною, вони охрестили мене у парафії Святого Архангела Михаїла (Йонкерс), де я й навчався і зростав у своїй вірі.

Підростаючи, був членом Спліки Української Молоді (СУМ). І кожного літа брав участь у Сумівських таборах, де після обіду ми мали час поплавати. Пам'ятаю, як завжди дивився на дітей котрі на глибині робили фантастичні пірнання, бомбочки і плавали у воді з такою свободою. Я був на мілководді, боявся зайти на глибину, бо не вмів плавати. Тут, я був у безпеці, мої ноги

торкалися землі, проте всі веселощі відбувалися на глибині. Одного дня, набравшись сміливості, я сказав «Так». Я піду на глибину, стрибну з мостика і навчуся плавати. Почав з малих вправ, що нагадували плавучого песика, і так аж до поки не навчився добре плавати. Переваги, які я отримав від цього вибору «Так», були величезними, і кожне наступне літо було сповнене радості, бо я пірнав і плавав на глибині.

Деякі з найкращих речей, які коли-небудь траплялися з нами в нашому житті, пов'язані з тими моментами, коли ми відповідали «Так» на щось. Для мене це було набратися сміливості і сказати «Так» поступаючи до семінарії. Після закінчення Манхеттенського коледжу у 2017 році, вирішив залишити навчання та роботу інженера, щоб приєднатися до семінарії. У той час я відчував себе там щасливим і захищеним. Там—де я був. Але Бог кликав мене до чогось іншого, і я повинен був відповісти. Спочатку це було неохоче. Проте, настав день, коли я подав документи до Семінарії Святого Василя Великого, і моє життя та стосунки з Богом змінилися. Я відчув велику радість та спокій від цього рішення, і час, проведений у семінарії, дав мені можливість зрозуміти, чи кличе мене Бог бути Його священником.

Цей досвід дуже схожий до мого досвіду навчання плавання. Семінарія дала мені можливість піти на глибину і дізнатися більше про себе, а також зміцнити свої стосунки та близькість із Христом. Однак, моя образність про плавання має своє обмеження. Одного разу влітку я вирішив сказати «Так» і поплавати на глибокій глибині – це був вибір, який я зробив колись, від якого отримував велику користь на довгі роки. Крім того, умови в басейні були однакові щодня, прохолодно і спокійно – це не був океан. Життя віри дещо відрізняється, тому що наша відповідь Богу, наше «Так», має відбуватися щодня серед перешкод, ситуацій та обставин, які змінюються щодня. Якщо я відчув велику радість, коли навчився плавати на глибині, то скільки більше радості можу відчувати від того, що щодня казатиму Богові «Так». Моя щоденна відповідь Богові принесла мені велику радість. Це досвід Божої любові та провидіння, яким я хочу поділитися з усіма. Семінарія Святого Василя Великого відіграла важливу роль у моїй формациї, і я моллюся, щоб більше хлопців та дівчат мали

мужність та відвагу сказати Богові «Так» та продовжити своє життя у релігійному покликанні.

Завершуючи навчання на богословських студіях, хочу подякувати владці Павлу Хомницькому та Стемфордській Єпархії за підтримку протягом цих років. Дякую ректорам Семінарії Святого Василя Великого, отцю Роману Малярчуку та отцю д-р Богдану Тимчишину, та усім співробітникам семінарії, які супроводжували мене у ці роки формациї. Теж складаю слова подяки священникам і професорам Бріджпортської Дієцезії; ректору, викладачам і співробітникам Семінарії Св. Йосифа в місті Йонкерсі, штату Нью-Йорк; а також усім моїм співбратом семінаристам. Моллюся за всіх тих, хто підтримує нас своєю щедрістю та молитвами, які дали нам можливість формуватися тут, у Стемфордській Семінарії, штату Коннектикут.

Бр. Василь Ворох

Я народився в сім'ї священника. Будучи найстаршою дитиною в сім'ї, як це зазвичай буває, підхід до мого виховання трохи відрізнявся. Батьки мене вчили бути прикладом, не тільки для мого брата чи сестри, але й для інших. «Адже, ти син священника» – казала мати. Вперше, коли я пішов до церкви, що пам'ятаю я і як пригадувала мені моя мама, було в 3 чи 4 роки. Я сидів і вдумливо дивився, адже ще не міг усвідомити, що це батько таке робить. Я дорослішав. З часом, помітив, що всі хотіли від мене чогось особливого, «бо я син священника», а поводив себе як звичайна вихована дитина. В школі чи взагалі в сус-

пільстві, зазвичай, дітей запитують: «Ким ти хочеш стати?», а мене: «Чи будеш ти священником, як твій батько?» На яке я давав неоднозначну відповідь, а коли біля мене була мама, то говорила: «Виросте і сам вирішить, бо до цього треба мати покликання». Тоді моя дитяча свідомість не могла повністю осягнути значення маминих слів, а особливо слова «покликання».

Переломний момент у моєму житті відбувся тоді, коли на мою парафію приїхав старий священник-місіонер (це я вже зрозумів, коли був у семінарії). Кожного вечора, після науки, ми всією сім'єю залишалися в храмі і чекали на нього. Одного разу він вийшов з святого місця і тато представив мене йому. Священник схилився, поглянув на мене своїми втомленими очима і промовив: «Ти будеш добрим священником». Того ж вечора, батько запропонував зробити пам'ятну фотографію. Священник надів на мене свій великий нагрудний хрест і мама сфотографувала. Цей момент я запам'ятав на все життя, бо тоді в мені начебто щось змінилось. Я відчув потяг до духовного життя, появилось бажання щось змінювати, як в своєму житті, так і в житті інших.

Пізніше моє життя більше пов'язалося з церквою. Я почав прислуговувати біля престолу, брав участь в організації піших прощ, цікавився життям великих святих. Ще однією цікавою подією, для мене, був похід у Карпати. Почалося все з того, що влітку молодіжна організація «Просвіта» міста Бурштин, збирала групу людей в похід по Чорногірському хребту. Дізнавшись це, я вирішив випробувати власні сили. Тоді це був не звичайний похід, з нами йшов священник. Кожного ранку ми служили Літургію і мали можливість жити Святими Таїнствами, що відіграло дуже велику роль у цій подорожі. А особисто для мене, це була жертва і час для роздумів над своїм життям, оскільки протягом подорожі ми не могли користуватися благами цивілізації, включно з мобільним зв'язком. Моя група зробила привал у підніжжі гори. Я зняв свій ранець і зупинився, щоб помилуватися краєвидом. Біля мене присів отець і зав'язалася розмова про мої плани після закінчення школи. Він запитав чи не хочу я в семінарію і почав розказувати про те, як він став священником. Послухавши тільки початок його історії, я начебто зрозумів значення маминих слів в дитинстві. В цей момент в моєму серці появилось чітке бажання вчитися в семінарії. Прийшовши додому

я поставив собі за мету поступити до Івано-Франківської семінарії, яку з часом успішно досягнув. На другому році навчання, за ініціативи отця Романа Малярчука, в той час ректора семінарії Святого Василя Великого в місті Стемфорді, мене перевели на навчання в США. Після п'яти років навчання, в університеті Найсвятішого Серця Христового (Sacred Heart University), я завершив свої філософські студії, що є тільки частиною дороги на шляху до священства.

Сьогодні, дивлячись у минуле, я розумію, що це не тільки моя особиста історія, а й історія про те, як Божа благодать діє в моєму житті через людей, на шляху до священства. Саме ці останні декілька років, що я провів у Семінарії Святого Василя Великого, подарували мені незабутні моменти та неоціненний досвід. Насамперед, я б хотів подякувати владіці Павлу Хомницькому за можливість приїхати та навчатися тут. Також висловлюю слова вдячності моїм наставникам: отцю Роману Малярчуку та отцю д-р Богдану Тимчишину, духівникам: отцю д-р Мартину Канавану та отцю Рафаїлу Стронціцькому, всім працівникам семінарії та найбільше – усім жертводавцям, котрі підтримують нашу Українську Греко-Католицьку Церкву.

Бажаю всім миру, любові та Божого благословення.

Бр. --Тарас Пауцак

На будь-якому етапі життя, кожна доросла людина, проаналізувавши, може вказати на особу, або декілька, які мають на неї найбільший вплив. Ці люди, зазвичай, є саме тими, хто допомагає пройти складні часи, та показує прикладом дорогу розвитку та досягнення нових цілей. Також, саме ці люди є тією надійною підтримкою, коли вона так необ-

хідна у боротьбі з нашими недоскональностями. У моєму житті, Бог подарував мені саме таких людей тут у Стемфорді в Семінарії Святого Василя Великого, та в університеті Найсвятішого Серця Христового (Sacred Heart University).

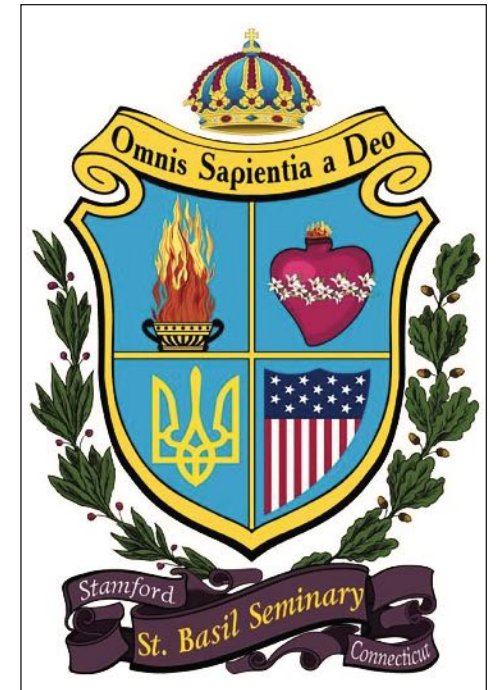
Я народився та виріс у маленькому селі на межі Тернопільщини та Івано-Франківщини. Завдяки мудрому пастирському проводу парохів мого рідного Бокова, та неймовірній підтримці від моїх батьків, родичів та друзів, я прийняв рішення вступити до Івано-Франківської духовної семінарії імені Святого Йосафата. На 3-му році навчання мене запросили навчатися у Семінарію Святого Василя Великого у місті Стемфорді.

Сьогодні, завершивши філософські студії в університеті Найсвятішого Серця Христового, схилию голову в найщирішій вдячності перед усіма, хто доклав зусиль, в той чи інший спосіб, щоб цей неймовірний досвід став для мене можливим. Всі ці чотири роки, хоч і проминули надзвичайно швидко, проте, вони назавжди залишаться в моєму серці та пам'яті, як найкращі роки навчання та розвитку в чудових інституціях під проводом достойних наставників.

Висловлюю свою вдячність,

насамперед, владіці Павлу Хомницькому, ректорам: отцю Роману Малярчуку та отцю д-р Богдану Тимчишину. Всім працівникам та друзям семінарії, всім професором та працівникам університету, а головне, всім парохіянам та людям доброї волі, котрі підтримують насамперед молитвою, а також фінансово, нашу Українську Греко-Католицьку Церкву, та Стемфордську Єпархію зокрема.

У молитві бажаю всім миру та добробуту в Божому благословенні.

Молитва і взаємопідтримка: Блаженніший Святослав порекомендував, як зберегти духовні сили і вистояти під час війни

www.catholicnews.org.ua

Ми сподівалися, що війна швидко закінчиться, але вона продовжується, і, щоб вистояти у ній, потрібна колосальна мужність і витривалість. Вийдіть з власного дому, послужіть тим, хто є в потребі, вийдіть зі своєї зони комфорту – і ви станете сильнішими, ви станете оптимістами, отримуєте силу, яка допоможе вистояти. На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав в ефірі загальнонаціонального телемарафону.

Сам Христос нас навчає: «Хто витримає до кінця, той спасеться»

(Мт. 24, 13).

Звідки взяти сили, щоб вистояти у війні? Як поповнити нашу енергію, оптимізм, нашу внутрішню силу у цей трагічний час? Шукаючи відповідей на ці запитання, Отець і Глава УГКЦ насамперед порекомендував українцям зберігати два правила.

По-перше, бути завжди близько до джерела. Для християн таким джерелом є Бог і молитва.

Блаженніший Святослав зауважив, що коли в людини вичерпуються сили, вона мусить їх попов-

нювати. «Ми, як християни, поповнюємо наші духовні і моральні сили в молитві, бо вона єднає нас з джерелом усього – із воскреслим Христом», – підкреслив Глава Церкви.

Він зауважив, що наші військові на глибинному рівні дуже добре розуміють цю річ, адже у відповідь на запитання, чого вони потребують, зазвичай просять про молитву. «Коли наші військові знають, що за них молиться цілий народ, вони стають сильнішими. Вони отримують внутрішню силу, про яку досі не знали», – наголосив архиєрей.

По-друге, потрібно підтримувати одне одного, ділитися навіть чимось маленьким.

Ми думаємо, каже Блаженніший Святослав, що коли чимось ділимося, то нам залишається менше, аніж ми мали до цього. Та це неправда. Бо коли ми ділимося своїми думками, майном, часом, увагою чи любов'ю, тоді самі наповнюємося. «Це дуже цікава дійсність – що розділене добро завжди збільшується. Кажуть, що розділене щастя чи радість помножуються, а розділене горе зменшується.

Тому так необхідно, вважає Глава УГКЦ, черпати з джерела, яким для християн є Бог, і підтримувати одне одного, адже тоді ми заряджаємося силою, яку нам дає спільнота.

«Ми ніколи не зможемо вистоя-

ти, якщо не будемо боротися як народ, як єдина велика сила. Це розуміють і наші військові. Вони розуміють, що не тільки вони власними зусиллями захищають Україну, а й що на її захист став весь багатомільйонний народ. Тому ми непереможні!» – зазначає Блаженніший Святослав.

Глава Церкви також звернув увагу на феномен втоми від війни. За його словами, ми втомлюємося чути про війну, про проблеми тоді, коли стаємо «диваними» патріотами, коли намагаємося відмежувати себе від болю ближніх. «Пошук власного комфорту нас знекровлює», – перестерігає Предстоятель.

Щоб уникнути виснаження від війни, Предстоятель УГКЦ рекомендує вийти з власного дому і послужити тим, хто є в потребі. «Відвідайте переселенців, послухайте їхні свідчення. Відвідайте наших воїнів, наших солдатів, які стоять на блокпостах, лініях оборони, які є довкола зокрема нашого Києва», – закликав він.

Посилаючись на власний досвід, Блаженніший Святослав розповів, що в умовах війни набратися внутрішньої духовної сили можна тоді, коли ми перебуваємо в русі. Саме тому, каже він, і сам намагається відвідувати міста і села, які були окуповані, а згодом звільнені. Предстоятель розповів, що під час таких відвідин бачить, які рани мають ці міста і села, зокрема люди, які пережили окупацію. «Ми намагаємося організувати їм допомогу і якось чиним їм послужити», – додав Глава УГКЦ.

Науки і Читання Божественна Літургія Йоана Золотоустого: Апостол, Євангеліє, Проповідь

Владика-емерит Василь Лостен

продовж цілого року цілий Новий Завіт, за винятком Апокаліпси. Вихід на так зване Горне Сідалище є безпосереднім приготуванням і початком біблійних читань на Літургії. Окрім виходу на Горне Сідалище до приготованих актів перед читанням Св. Письма належить також мирствування, щоб звернути увагу присутніх на близьке чи-

тання Св. Письма.

Читання Апостола попереджує співання чи читання Прокімена. Прокімен – це короткий стих якогось псалма, що попереджує читання Св. Письма. Подібно, як Прокімен є вступом до читання Апостола, так спів «Алилуя» є вступом до читання Св. Євангелії. «Алилуя» – це єврейське слово, і в перекладі на нашу мову значить дослівно «Хвалить Господа».

В часі співання «Алилуя» священник кадить престіл, проскомидійник, іконостас і людей. Молитва перед читанням Св. Євангелії є сердечним проханням, зверненням до Христа, щоб дав нам ласку зрозуміти Його Св. Євангеліє, Його благовість, і щоб його засади ввести в життя. Бо Св. Євангеліє повинно бути основою нашого світогляду і нашої життєвої моралі. Однак перешкодою досягнути це – наші тілесні пристрасті. Вони

є тим терням, що заглушує зерно Божого слова в нашій душі. Тому в молитві просимо, щоб Господь Бог дав нам «страх» перед блаженними заповідями, бо «страх» – це початок премудрості, і він додає нам сили перемагати наші пристрасті і вести духовне життя. Вкінці священник молиться, щоб Господь Бог просвітив «наші духовні очі», отворив їх, і послав нам своє нетлінне світло, свою просвічуючу благодать. Божа благодать є тим Божим сонцем, без якого нема ніякого життя, ані розвитку, ані поступу в духовному житті.

Після цієї тихої молитви слідує читання святої Євангелії. На початку і при кінці читання святої Євангелії. На початку і при кінці читання святої Євангелії народ, відповідаючи на заспів священника, співає «Слава Тобі, Господи, слава Тобі». В давнину був звичай, що в часі читання Св. Євангелії люди тримали горючі свічки, які символізували, що Св. Євангелія повинна бути світлом у нашому житті. В читанні Св. Євангелії лунає Боже слово – Божа наука Ісуса Христа.

Після читання Св. Євангелії слідує проповідь. Проповідь є складовою частиною Літургії Слова. Звичай проповідувати після Св. Євангелії зберігся в нас від раннього християнства. І це є правильно, щоб проповідувати відразу по прочитанні Св. Євангелії, бо проповідь по своїй суті є продовженням і поясненням Св. Євангелії.

При слуханні проповіді пам'ятаймо завжди слова Ісуса Христа: «Хто від Бога, той слухає слова Божі (Ів. 8:47)». Люди часто забувають, що

проповідь, то слова самого Господа Бога, який проповідує устами священника. Священник – проповідник є тільки знаряддям, яким Господь Бог послуговується. Бо так, як на слова священника в часі Служби Божої хліб перемінюється в Найсвятіше Тіло Христове, а вино у пресвяту Кров Христа, або іншими словами: коли на престолі родиться Ісус Христос, так на слово священника, голошене з проповідальниці, має народжуватися Христос у наших серцях. Гарно порівнює слуханням слів проповіді вчений богослов перших віків християнства, Оріген. Він каже, що так, як при Св. Причасті ми з всією найбільшою увагою стараємося, щоб ані найменша крихітка Св. Причастя не впала поза дискос, так треба нам бути уважними при слуханні проповіді, щоб ані одне слово з проповіді не пропало марно для нас. Проповіді отже треба слухати покійно, уважно, пильно, і вислухане слово Боже треба нам переводити в чин, бо, як сказано в Св. Письмі: Будьте виконавцями Закону, а не слухачами, бо «не слухачі Закону справедливі перед Богом, а виконавці Закону оправдаються (Рим. 2:13)».

Милі Браття і Сестри! Слухаймо слова Божого витривали. Хай від слухання Божого слова не відстрашує нас ані сучасний дух часу, ані погорда та насмішки зіпсутих немудрих людей. Пам'ятаймо, що від слухання Божого слова є залежне наше спасення. Слухаймо Божого слова уважно, бо «Блаженні ті, що слухають Боже слово і його зберігають (Лука 11:28)». Амінь.

Найважливішою складовою частиною Св. Літургії Слова є читання Св. Письма. Воно, можна сказати, є серцем і ядром гомілетичного-дидактичного Богослуження, яким є по своєму змісту і характері Літургія Слова. Всі інші складові частини Літургії Слова, як Єктейні мовлення, Антифони, Єдинородний Син, Святий Боже, є або дальшим приготуванням, або рамками для читання Св. Письма. Отже читання Св. Письма – це найосновніша і найбільш суттєва частина Літургії Слова.

Устав нашої Літургії не знає на Літургії читань зі Старого Завіту. Читання Апостола починаються Діяннями Апостольськими, а по їх закінченні слідує послання Св. Апостола Павла і сім Соборних Послань інших Апостолів. Усіх Апостольських зачал є 335. У цей спосіб на нашій Службі Божій читається

«Війна Путіна в Україні породила нові і глибокі поділи в православному світі та завдала шкоди екуменічному діалогу», — кардинал Курт Кох

www.synod.ugcc.ua

робочих засіданнях через онлайн-зв'язок бере участь Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ.

Роботу Пленарної зустрічі відкрив кардинал Курт Кох, Префект Папської ради у справах єдності християн. Про це повідомляє Секретаріат Глави УГКЦ в Римі.

Аналізуючи сучасний стан екуменічного діалогу на глобальному рівні, кардинал Кох наголосив: «Несподівано цього року екуменічний діалог пе-

реживає велику напругу. Маю на увазі, перш за все, жакливу війну Путіна проти України, яка не лише породила нові та глибокі поділи в православному світі, але й завдала великої шкоди екуменічному діалогу». Кардинал Кох заявив, що сам факт,

що «така жаклива війна з багатьма біженцями та загиблими була також узаконена з релігійної точки зору, потрясає душу екуменізму та заслугує на визначення „свято-тацької війни“, як це сказав Папа Франциск». Президент Папської ради у справах єдності християн додав, що для загоєння завданих ран «потрібно не лише часу, але й повернення».

Тема війни в Україні та її вплив на екуменічну ситуацію у світі є окремою темою роботи членів Папської ради у справах єдності християн. Доповідачем на цю тему буде Блаженніший Святослав. «Дякую Главі УГКЦ за його готовність поділитися своїм досвідом, який він зараз переживає у цій війні, та ознайомлення нас з екуменічною ситуацією в Україні. Під час війни ми разом з вами та вашим народом у наших думках та молитвах». Кардинал Кох також подякував Блаженнішому Святославу за щоденні відеозвернення, «якими ви надихаєте ва-

ших вірних та розповідаєте нам про драматичну реальність в Україні».

«З ваших щоденних послань я пригадую такий факт, що вторгнення Путіна спонукало християн та Церкви в Україні до єдності. Це є знаком, що Бог може писати рівно навіть на дуже кривих лініях. Приготування до події, що стосується всіх християн і сподіваємося ще більше їх об'єднає, буде точкою опори нашої Пленарії: йде мова про 1700-річчя Першого Нікейського собору. Це дуже важлива дата, якій ми хочемо присвятити нашу увагу впродовж наступних кілька днів, щоб належним чином підготувати її відзначення у 2025 році».

Учасники пленарних засідань Папської ради у справах єдності християн також будуть дискутувати на тему співвідношення між синодальністю та приматом Єпископа Рима. Також передбачена зустріч із Святішим Отцем Франциском.

3-6 травня у Ватикані проходить Пленарна зустріч Папської ради у справах єдності християн. «На шляху до екуменічного святкування 1700-річчя Першого Нікейського собору (325-2025)» — тема цього річної роботи учасників Пленарії. У

Доторкнись до ран

www.dyvensvit.org

«Подай сюди твій палець і глянь на мої руки. І руку твою простягни і вклади її у бік мій» (Йо. 20, 27)

Воскресіння – це не просто факт із нашої повсякденної реальності. Незважаючи на приготування та постійний наголос на цьому, апостолам було важко сприйняти вістку про воскресіння їхнього Вчителя. Ба більше, їм важко було впізнати воскреслого Христа, коли Він їм об'являвся. Адже апостоли були такими ж людьми, як і ми. Вони боялися, соромилися свого Вчителя, мислили земними категоріями, прагнули слави, зраджували, піддавали сумнівам слова Ісуса. Такі вже вони людські, приземлені, а тому близькі для нас.

Сьогодні перед нами постає постать апостола Томи. У традиції Церкви до його імені причепилося прізвище «невіруючий». Воскресіння Ісуса Христа – це справді основа нашої віри, без якої вона була би марною. Але водночас це постійний виклик для неї. Неможливо собі уявити досвід духовного життя, позбавлений запитань, сумнівів, моментів криз чи падінь. Усе це вказує на щирість та живучість нашої віри, яка не перетворилася на

традицію чи формальність. Усе це вказує на постійний пошук та навернення, які не дозволяють нам залишитися на поверхні, а запрошують виплисти на глибину. Саме тому сьогодні стільки питань про Бога на війні, стільки питань про страждання невинних, стільки питань про можливість любові серед руйнувань, смерті. Саме тому сьогодні перед нами «невіруючий» Тома. І його сповнений остраху та трепету дотик до ран Ісуса Христа. Дотик, який перемилює його сумніви у сповнений віри вигук: «Господь мій і Бог мій!»

Спів-чуття і спів-відповідальність

Спостерігаючи сьогодні безліч страждань, спричинених війною, у серці часто вириваються запитання: «А де є Бог? Чи бачив він звірства у Бучі? Чи залишилося Йому місце у Маріуполі? Чи чує він молитви з укріплень?» Це надзвичайно важливі питання для нашої віри, які можуть привести нас як до зневіри, так і до глибшого пережиття стосунків із Богом.

Оскільки Ісус постійно отожднював себе із потребуєчими та стражденими, то справді сьогодні

нішні рани війни також є ранами Ісуса Христа. Взввши на себе чашу терпіння у Гетсиманії, Він також пережив усю жорстокість та звірства із українським народом. Але чому саме такою ціною? Чому Господь це допускає? Ставлячи запитання таким чином, ми часто прагнемо покласти усю відповідальність за зло навколо нас на Бога. Наче Пилат, ми прагнемо вмити руки на очах усього світу та відмежувати себе від страждань ближніх. Проте, віра, яка відвертає свій погляд від страждань цього світу, яка не сприймає існування зла навколо, – це невіра. Навіть якщо ми не можемо побороти усі страждання світу, навіть якщо ми не можемо зупинити війну цілковито, ми не маємо права як християни на байдужість та відчуження. Саме тому Господь насамперед запрошує апостола Тому сприйняти Його рани – дозволити їм торкнутися його серця, досягти його нутра.

«Я не маю права сповідувати Бога, якщо не сприйму серйозно біль і горе своїх ближніх. Віра, яка воліла б закрити очі на людські страждання – це лише ілюзія чи опіум», – говорить сучасний богослов Томаш Галік.

Отож, Господь Своїми ранами торкається серця апостола Томи, торкається серця кожного із нас. Так Він робить нас співчутливими, співстражденими, співвідповідальними за усунення зла і ненависті у світі.

Спів-дотик до ран

Справді, ми можемо назвати себе християнами, скликнути разом із апостолом Томою «Господь мій і Бог мій!» лише тоді, коли доторкнемося до Божих ран, якими наповнений наш теперішній світ. І це друге запрошення, яке чинить нам Воскреслий Христос.

Простягнути свою руку до ран переселенців, поранених чи скорботних не є легко і потребує відваги, але це єдиний спосіб залишати-

ся людьми у нелюдських обставинах війни. Вкласти палець у бік зранень зраджених, згвалтованих чи розбитих не є просто і потребує зусиль, але це єдиний спосіб залишатися християнами та зберегти свою віру у час такої кількості зневір.

Нам не завжди вдасться подарувати іншим фізичне чи психічне зцілення, але це не повинно розчаровувати нас у вияві любові та милосердя. Адже саме безумовна Любов прийшла у цей світ, взяла на себе наші страждання та муки та винесла їх на хрест заради того, щоб воскресити нас до вічності. Адже любов усе перетерпить, «водам великим любові не вгасити, ані рікам її не затопити», адже «любов бо, як смерть сильна» (пор. Псалтир 136, 7-8). Таким чином, воскресіння – це не тільки перемога над смертю, але насамперед перемога любові над безумством насильства і зла. Смерть подолана, зло знищено. І все за посередництвом любові, якою продовжують ділитися християни у горнилі страждань цього світу.

Спів-зранена любов

Сьогодні апостол Тома і ми разом із ним відкриваємо зраненого Бога. Це той Бог, який постраждав через нашу відсутність любові, через наш вибір війни, через наші маленькі злі вчинки, які нікому не зашкодять. Цей зранений Бог продовжує страждати у тілах і душах наших ближніх. Дотикаючись до їхніх ран, ми знову і знову відкриваємо своє людське обличчя, своє істинне християнство. Таким чином, дотик до ран стає для нас простором для зростання нашої віри, простором поглиблення наших стосунків із Спасителем. Тому не біймося «повірити у любов» (пор. і Йо. 4, 16), навіть якщо усі обставини війни навколо вказують на її поразку чи відсутність. Адже смерть любові розпочинається із нашого власного серця. Зрештою, як і її воскресіння.

Отець Іван Вихор

Глава УГКЦ у 68-й день війни: «Не можна йти на компроміс зі злом, бо такий компроміс краде в нас справжній Христовий мир»

www.news.ugcc.ua

та повноти життя та істини, – повноти, до якої покликана людина, віруючи у воскреслого Христа. Таке переконання висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні у 68-й день війни Росії проти України.

Глава Церкви відзначив, що незважаючи на те, що Україна стікає кров'ю, вона бореться і перемагає.

«Незважаючи на цей великий військовий тиск, наш народ віднаходить у собі силу, щоб протистояти цьому ворогові. Адже ми відчуваємо, що ми морально сильніші. Ми боронимо свою землю. І той, хто справді бореться за прав-

ду, за мир – завжди має перевагу, навіть над тим ворогом, який володіє більшою кількістю людських ресурсів і зброї», – вважає Предстоятель.

У цей день Блаженніший Святослав роздумував над євангельським блаженством, яке говорить про Христовий мир.

Каже Христос: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться».

Тепер ми багато чуємо про миротворців... «Але про яке творення миру йде мова? – риторично запитує він. – Дехто нині думає, що миротворець – це той, хто шукає компромісу, а мир – це своєрідна угода про ненапад або компроміс у певній формі. І коли хтось обстоює певну об'єктивну істину, його вважають не-

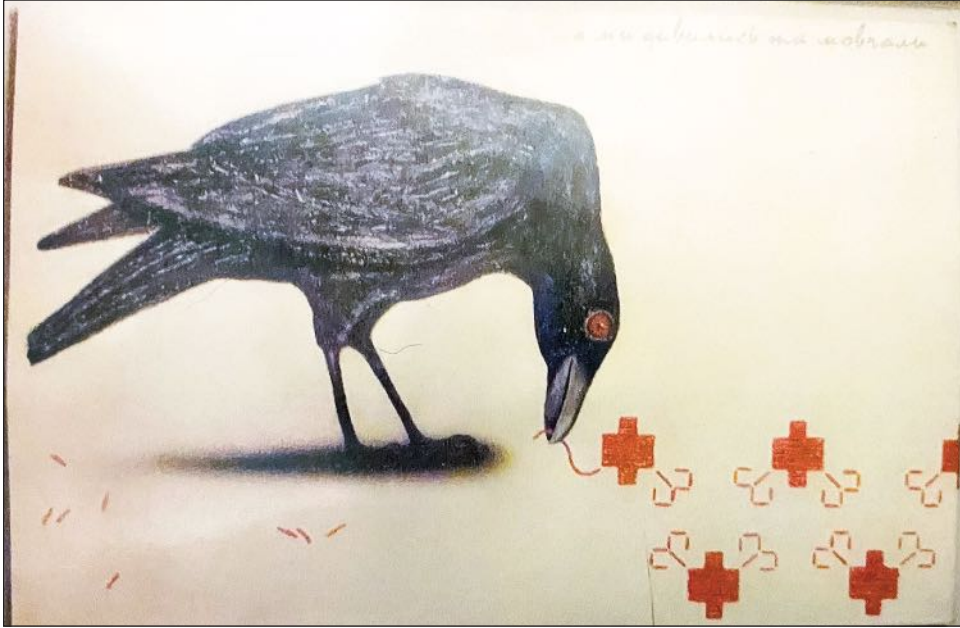
безпечним для миру, тому що він може не погоджуватися, не йти на компроміс із позиціями інших співрозмовників чи, можливо, тих, які хочуть домовлятися будь-яким коштом».

Але про яких миротворців каже нам Христос, і про що взагалі говорить нам це євангельське блаженство?

«Ми сьогодні в Україні посилено молимося за мир. Проте ми розуміємо, що не можна йти на компроміс із дияволом, із злом. Бо такий компроміс краде справжній Христовий мир. А ми хочемо бути носіями Божого миру, миротворцями, щоб у Христі всі люди були примирені між собою, а відтак з Господом Богом», – наголосив духовний лідер.

Ми бачимо, що той мир, який дає Христос, не настає внаслідок компромісу, людських міркувань і договорів. Він є синонімом понят-

Війна. Чорний ворон. Вишивка.

Упродовж останніх десятиліть місяць травень, окрім традиційних загальних значень, для українців набув додаткового змісту. У третій четвер цього місяця усі українці по цілому світу, солідарно одягають вишивану сорочку - для підкреслення своєї ідентичності. Ціллю цього є показ цілому світу того, що ми є, що ми, українці, існуємо і хочемо, щоб нас визнавали українцями, а не помилково змішували з іншим народом чи присвоювали нам іншу назву. Представники інших народів підтримуючи українські заходи щодо визнання світом незалежності нашої держави, у якій є власна мова, історія та культура, також одягають вишиванку в цей день. Так травень став міжнародним днем української вишивки. Як будемо відзначати цей день у цьому році, у жорстоких воєнних обставинах?

Лише дев'ять місяців тому, в серпні 2021 року, з неабиякими урочистостями, Україна відзначила 30-річчя своєї незалежності. Уся краї-

на тріумфувала, випромінювалась у своїй красі, гордилася своїми досягненнями, прославляла своє минуле і готувалась до динамічного майбутнього. Ті, хто були присутні на святкуваннях в Україні, особливо в Києві, ніколи не забудуть радісної та піднесеної атмосфери всього краю, почуття єдності, відданості та рішучості щодо підтримки та збереження незалежності, піклування про безперервний культурний, політичний та економічний розвиток країни. І саме ця єдність і рішучість проявилися і в сучасній боротьбі. Дані про наше минуле, історію, культуру перекручували, брехливо навітлювали. Як царський, так і советський режими привласнювали українські історичні та культурні надбання, приховували правду, нищили документи. І цій російській злочинності прийшов кінець. Українці наново відкривали свою історію, культуру, вивчали і дорожили культурою, дбайливо зберігали знайдене. Народ врешті побачив дійсний

стан речей і зрозумів, яку могутню силу мала і має російська пропаганда, викривляючи правду, творячи брехню, фальсифікуючи дані про Україну, і яку кривду це принесло українській справі.

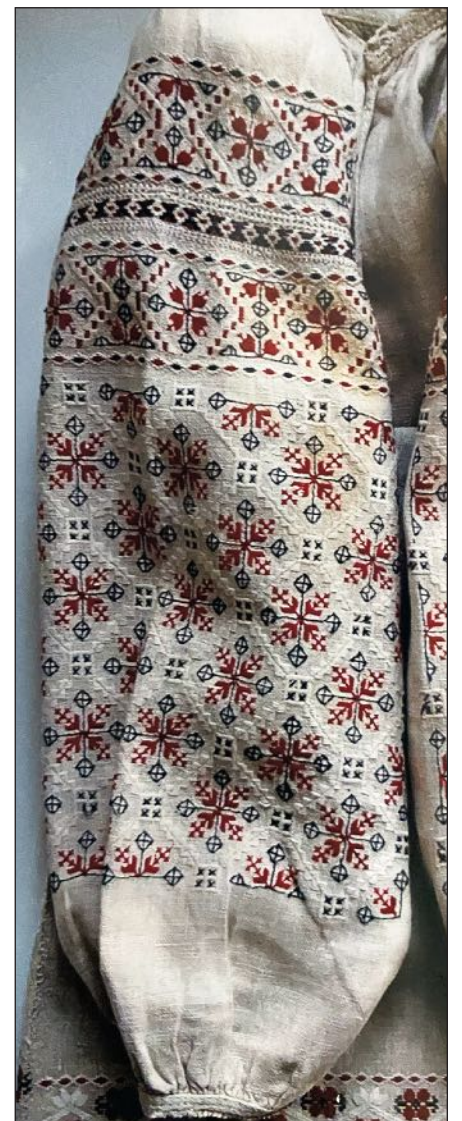
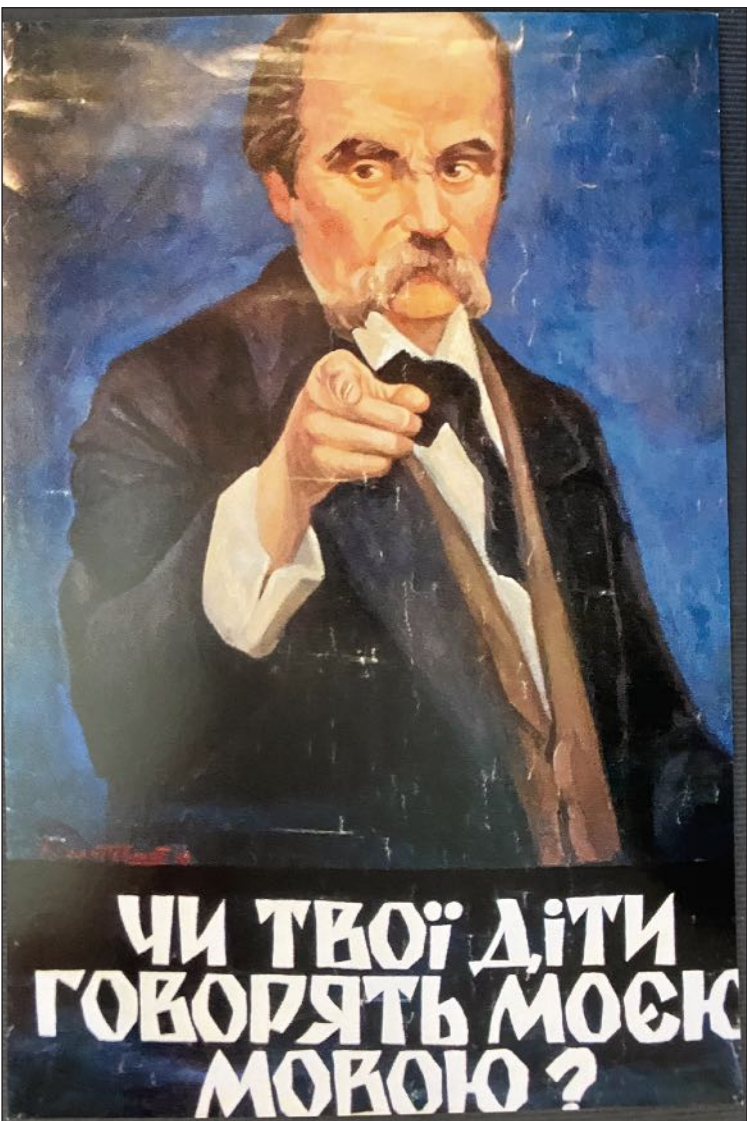
Проте, усе це не входило у політичні плани Путіна. Успішний розвиток та солідні досягнення України за 30 років незалежності не самовито жалили його. Він вирішив не лише зупинити подальший розвиток країни, але й знищити саму націю і усю її культурну спадщину - щоб і сліду не лишилося, щоб не було жодної пам'ятки, жодного документа, які б могли розбудити запал до боротьби за незалежність.

У перші роки незалежності талановиті українські мистці, серед них був і представник діаспори, створили ряд плакатів, які є більш промовисті, аніж довгі статті. Тематика плакатів нацтовхує глядачів до роздуми щодо шанування і збереження рідної мови, культури, історії. Найбільш промовистий пла-

кат зображує нищення України, її життя, її культури. Чорний ворон, постійний північний ворог України витягає нитки з вишивки, чим нищить символічне зображення українського життя, нації та культури. Вишивка для українців завжди була символом ідентичності, а також оберегом і захистом. Цьогорічне відзначення української вишивки буде особливим. Пам'ятаймо, коли ми одягаємо вишивану сорочку, ми одягаємо історію свого народу, тисячоліття його буття, яке тепер є під загрозою знищення. Цього року ще більше, ніж колись, нам необхідно оцінити вагомість вишивки. Ми повинні не тільки пишатися її красою але також володіти глибоким знанням про неї.

Любов Волинець

На фото: світлини плакатів української ідентичності із колекції Українського Музею і Бібліотеки у Стемфордї, КТ

Пророче бачення Митрополитом Андреем Шептицьким сім'ї: вчора і сьогодні

Підготував о. д-р Богдан Тимчишин

о. д-р Богдан Тимчишин

закінчення, початок у попередньому номері

Серед усіх злочинів, які людина може вчинити проти життя, переривання вагітності має всі риси, що роблять цей переступ особливо серйозним та гідним осуду. II Ватиканський Собор зазначив, що разом із дітогубством це – «найжахливіше лиходійство». Подружжя активно борються проти власних ще ненароджених дітей, які можуть принести незручності. Робляться зусилля з метою не допустити приходу на світ дітей не тільки серйозно хворих, але також дітей, небажаних з огляду на економічний чи соціальний стан або навіть з огляду на страх перед відповідальністю, перед материнством.

За неофіційною статистикою ВГО «Доля», за роки незалежності в Україні було зроблено 30 мільйонів абортів (за офіційною статистикою – 8 млн.). Такі вражаючі показники демонструє лише Україна. Для порівняння, в Польщі за ці ж роки зробили лише 82 тисячі 329 абортів, що в 365 разів менше, ніж в Україні. Соррок відсотків українок мінімум один раз робили аборт за офіційною статистикою, тоді коли неофіційна цифра у п'ятеро більша. В останні роки кількість абортів загалом зменшилася (якщо у 1990 році їх кількість становила 1 млн. 19 тис., то у 2006 – 230 тис.), проте наша держава все одно займає перше місце у цьому ганебному списку. Щороку в Україні вбивають 200 тисяч дітей. Однією з головних причин масового знищення дітей в Україні є, без сумніву, чинне законодавство, зокрема стаття 50 (Добровільне штучне переривання вагітності) Закону України «Основи Законодавства України про охорону здоров'я» від 19 листопада 1992 року (2802-12). Відповідно до цієї статті, в Україні дозволено робити аборт до 12-го тижня вагітності, а від 12-го до 28-го тижня вагітності – «за соціальними та медичними показниками».

Церква говорить, що людське життя починається від моменту зачаття і тому штучне переривання вагітності є вбивством, порушенням п'ятої заповіді «Не убий». Митрополит Андрей Шептицький у своїх творах вже понад 60 років тому застерігав український народ від цієї страшної небезпеки, як фізичної так і моральної. Він просить відповідально ставитися до свого тіла, і до майбутнього життя, до ще ненародженої дитини.

Моральна проблема дітонародження не обмежується лише питанням власне абортів. До неї також відносяться і контрацептиви та інші методи перешкоджання вагітності, недопустимі з точки зору церкви, бо вони теж у певній мірі є чинниками абортів.

Аби полегшити поширення цього жахливого явища, уже вкладено та надалі вкладається велика кількість коштів у виробництво фармацевтичних засобів, завдяки яким плід у лоні матері вбивається у такий спосіб, що участь лікаря не потрібна. Зважаючи на величезну кількість препаратів та приладів, можна зробити висновок, що чи не єдиною метою наукових дослідів у цій ділянці медицини є отримання засобів, які були б щораз простіші у застосуванні та щораз дієвіше нищили життя, заразом дозволяючи переривати вагітність без жодного суспільного контролю та відповідальності.

Часто можна почути ствердження, що контрацепція, якщо вона безпечна і доступна для всіх, є найдієвішим засобом проти переривання вагітності – себто вона перешкоджає поширенню абортів. А Католицькій Церкві закидають, що вона, обстоюючи свою доктрину про моральну негідність контрацепції, тим самим сприяє поширенню абортів. Така аргументація насправді є необґрунтованою. Хоча, можливо, дехто вдається до контрацепції, аби пізніше не наражатися на спокус абортів. Однак і самі контрацептивні методи, ліки та пристосування є нічим іншим як ранньоабортивними засобами, коли плід вбивається ще на стадії зачаття. Використовуючи контрацептивні методи, подружжя викривлює прокреативний процес свого тіла для того, щоб не змінювати своєї сексуальної поведінки, потураючи негідним пристрастям.

Митрополит Андрей Шептицький у своєму посланні «Не убий» (Документ №42, 1942 р., листопада 21, Львів), поряд із висловом щодо неприпустимості убивства дитини під виглядом абортів, пише: «Подібним ло убивства дітей, хоч цілком іншого роду гріхом, є поступування, яким подруги обмежують число потомства. Ті випадки не є, очевидно гріхами чоловіковбивства, але трудно не уважати їх тяжкою кривдою, зробленою тій дитині, що її не відібрано життя, але вправді до життя не допущено..... Система обмежування числа потомства є системою, що веде весь народ у загалу....».

З виходом нашої Церкви з підпілля душпастирств, зустрівшись з духовним занепадом нашого народу, проаналізувавши ситуацію, в якій опинилась відроджена Українська держава, виробили певну стратегію, яка мала на меті допомогти нашому українському люду. Почали створювати недільні катехитичні школи при парохіях та різного роду християнські організації. У школі був введений предмет «Етика християнської моралі». Проведення такої праці з боку душпастирств та катехитів, дало поштовх до відродження християнських цінностей, зокрема серед молоді. Під час таких

наук Церква старалась охопити також теми, які стосуються подружжя. Проблема подружжя настільки стала актуальною, що Церквою було проголошено 2003 рік — Роком Родини. Протягом цілого року проводилось багато заходів: конференції, зустрічі, симпозиуми, під час яких обговорювалось питання подружжя, сім'ї та родинного життя. Питання, що обговорювались, виходили друкованим варіантом у часописах, газетах та книжках. Це давало можливість людям більше запізнатися з дуже важливими темами сім'ї та родинного життя. Ми стали свідками праці Церкви та громадських організацій, які намагались скріпити дуже важливу інституцію — сім'ю, як в практичному, так і в теоретичному значенні. Тому важливою справою сьогодні є подбати ще більше про здоровий фізичний та моральний розвиток подружжя. Цей процес має починатися вже від народження дитини, яку належним чином потрібно виховувати та пригтовляти до подружнього та родинного життя.

Як бачимо, послання Митрополита Андрея, не зважаючи на те, що були написані вже багато років тому, все ж містять у собі ті так потрібні для теперішнього суспільства Євангельські правди, які вартує покласти як фундамент на дорозі до щасливого подружжя. Його пророчий голос звучить дотепер.

Висновок

У всі часи Церква приділяла надзвичайну увагу сім'ї, адже сім'я – це те, що є найнеобхіднішим для повноцінного життя людини від народження і до смерті. Дитина не живе і не розвивається всесторонньо, якщо вона є сиротою, старі люди не чекають належної опіки, якщо залишаються самотні, без сім'ї. Родина – це найперша складова частина – клітина народу, нації, держави, людства. Від єдності, стабільності подружжя, від усвідомлення кожним із подругів своїх обов'язків в сім'ї, залежить теж здоров'я, розвиток і сила людської спільноти, нації, Церкви, людства. Саме тому митрополит Андрей, як голова Української Церкви, добре розуміючи це все, у душпастирстві вірних особливу увагу присвячував українській родині.

Кожна людина є покликана Богом до життя в окремому народі, будує свою державу, бажає втілення високих моральних ідеалів і норм. Однією із постійних цілей Церкви є обнова родини в Христі, бо тільки лиш відроджена християнська родина може стати основою відродження здорового суспільства, як в окремому народі, так і в усьому світі. Кожна людина починає життя із сім'ї. Тут – джерело становлення особистості.

Історичні події неминуче накладають свій відбиток на соціальне життя в кожній країні. Трагічно вплинуло на моральний стан нашого на-

роду австро-угорське та більшовицьке панування, зневага як Божих, так і людських законів. Тогочасна політична та релігійна ситуація вимагала змін, бо поневоленій нації, прагнучи досягнути незалежності для української держави, часто занедбував, а то й відкидав духовне життя, втрачаючи крім вже втраченої державної незалежності і незалежність від гріха.

В минулому столітті домінуюча влада, яка начебто захищала права нації, родини, жінки, насправді постійно їм загрожувала, цілковито контролюючи ті зміни, які відбувалися в українському суспільстві. Режим назовні, руйнував сім'ю як носія трьох основ, на яких завжди тримається духовність нації: релігія, рідна мова, позитивні традиції.

Наслідки цього систематичного духовного спустошення нації шляхом руйнування попередньо згаданих функцій сім'ї виявилися настільки значними, що вони ніяк не могли зникнути разом з ліквідацією пануючих систем, а плоди цього ми споживаємо дотепер. Добре розуміючи це велике лихо та турбуючись про майбутнє свого народу, архипастир українців прагнув дійти до кожного священика і мирянина через свої численні послання, які і сьогодні не втратили своєї актуальності. Всі вони – мудрі, переконливі, влучні. Всі просякнуті любов'ю до Бога і до ближнього, наповнені духом свободи, справедливості, чистоти і смирення. Послання торкаються Божої Мудрості, Божого Промислу, Спасіння, святості, а також пекучі питання економічного, політичного, соціального, національного і культурного життя українців. В своїх посланнях митрополит Андрей навчав не впадати у відчай, не зневірюватися, зберігати розсудливість, терпеливо переносити злидні і випробовування, з вірою і надією чекати кращих часів Господнього змирення.

Звернувши свій погляд на сьогоднішній день, можна сміливо ствердити, що боротьба за українську родину не перестала бути актуальною.

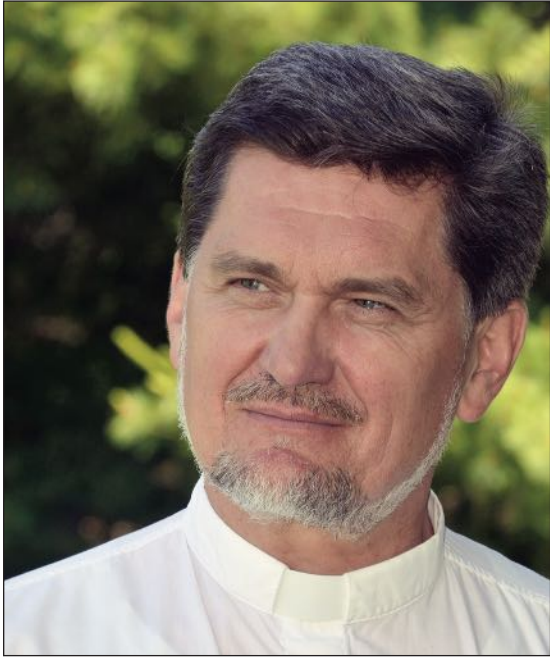

«Тільки ті народи могутні та здорові, в яких здорова християнська родина. Бо родина – це клітина, з яких складається цілий організм, що його називаємо народом».

Митрополит Андрей Шептицький

Разом Переможемо: Молитва, Правда, Чин, Справедливість та Любов

Підготував о. д-р Ярослав Налісник, парох Церкви Христа Царя у м. Бостоні

о. д-р Ярослав Налісник

“Ненавидьте зло й полюбіть добро, і правосуддя поставте у брамі – може змилується Господь. Хай тече правосуддя, немов та вода, а справедливість — як сильний потік!” (Книга Пророка Амоса 5:15, 24)

У попередньому дописі ми торкнулися перших трьох принципів практичного “motto” - Молитва, Правда, Чин - яке ми адаптували у нашій парафії Христа Царя на початку брутальної московської агресії проти України. У цьому та наступному дописах ми торкнемося важливості двох додаткових принципів, яких ми спільно запрошені дотримуватись, а саме: справедливість і покарання військових злочинців всіх рівнів та любов і милосердя для потерпілих від війни в Україні.

Справедливість: У людських соціальних відносинах на різних рівнях, починаючи від сім'ї, родини, спільноти до міжнародних та державних, справедливість, як чеснота, є найвищою морально-етичною і правовою цінністю. Ми запрошені шанувати “золоте правило” життя, а саме: не робити ближньому того, що нам не є бажаним. Чеснота справедливості спонукає нас берегти життя, гідність і людські права як свої так і наших ближніх, щоб мати міцні довгострокові відносини побудовані на взаємній повазі, довірі та згоді. Справедливість вимагає засудження і покарання зла заради відновлення і гоїння зраних відносин та запобігання подібного зла та кривди у майбутньому. “Римляни подарували людству Римське Право, юдеї - віру у Єдиного Бога, греки - Геленську Філософію”. Цей відомий афоризм інформує нас про внесок різних культур і цивілізацій на формування суспільних відносин. Україна зараз показує людству приклад жертвовної, бестрашної, вікової боротьби за свободу народу і гідність людини. Український народ, який зараз переходить неймовірно страждання і у черговий раз, цілеспрямований геноцид з боку московської дикої орди, повинен скористатися з доробку світових цивілізацій і встановити справедливість та покарати всіх до одного злочинців-нелюдів винних у розв'язуванні цієї

страшної війни та вчиненні злочинів проти людяності. З природного та Божого Закону випливає закон вже суспільний, який повинен боронити життя, гідність, свободу та власність людини та нації-народу. Наш український народ веде справедливу війну проти неспровокованої і неоправданої агресії з боку московської орди, боронячи своє життя, свободу, свій дім, мову, культурні та духовні надбання на своїй рідній землі. Тому не дивно, що більшість цивілізованих країн саме західного світу, які сформувались в основному на єврейсько-християнській етиці та античній римо-грецькій культурі, стали на бік України проти агресора. (Прикро, що це не сталося зразу після незаконної анексії Криму та окупації Донбасу московією.) Для провідників тих країн та їхніх громадян це стало своєрідним моральним імперативом бути на стороні добра і світлих сил проти зла та сил темряви. Ми всі стали свідками щирої і жертвовної підтримки України як з боку наших співгромадян тут в Америці, так і людей доброї волі у цілому світі.

Варто усвідомити нашим братам і сестрам в Україні, які героїчно боронять рідний край від лютого ворога, та нам усім тут на поселеннях про важливість і необхідність дотримання принципів ведення справедливої війни-опору. Що це означає? Лаконічна відповідь – ні в якому разі не уподібнитись ворогу-агресору у його злочинних діях проти людяності, а діяти у рамках закону ведення справедливої війни. Слід зазначити, що українські воїни героїчно боронять рідний край від окупанта, як лицарі світла і добра, сильного духу та чистого серця. Варто нам усім простудіювати вчення мудрих світу цього та доктрину Католицької Церкви про вимоги справедливої війни починаючи від грецьких філософів Платона та Арістотеля та Отців Церкви Святих Августина та Томи з Аквіну. (Шкода, що на даний час офіційні представники Ватикану не наголошують чітко на праві українського народу вести справедливу оборонну війну проти агресора і до цих пір не називали публічно ім'я самого агресора. Ватиканська дипломатія зараз, на жаль, діє не на висоті свого покликання. Це дуже сумно). Людина, нація, держава має право на ведення справедливої війни з метою оборони свого життя і своїх прав, відновлення миру, справедливості та подальшого співіснування на принципах міжнародного права. Агресор має бути чимскоріше переможений і знищений, всі військові злочинці повинні бути покарані, а завдана руйна та кривда відшкодована і направлена через відповідні репарації та публічне покаяття. Кримінальну і моральну відповідаль-

ність за поповнення брутальних злочинів, убивств, звалтувань та мародерства повинні понести не тільки військові злочинці, але й російський народ, який у своїй більшості (більше 85%!) свідомо підтримує війну проти України. Маємо справу з тотальною моральною деградацією озвірілих нелюдів-московитів. Це є моральною трагедією для всього людства.

Що ми можемо вже зараз зробити особисто чи на рівні громади, щоб триматись цього важливого принципу справедливості у наших діях та прискорити перемогу над лютим ворогом у цій справедливій війні нашого українського народу? Старатися бути добрими громадянами цієї країни та гідно представляти український народ і його культурні та духовні надбання. Бути ввічливими та вдячними до всіх людей доброї волі, які простягнули руку допомоги у цей трагічний і скрутний час для України. Робити все, що є можливим на різних рівнях, щоб прискорити остаточну перемогу над агресором. Без спільної перемоги українського війська та “коаліції націй доброї волі” над московською ордою - теперішнім ворогом людства, справедливість не буде відновлена і не будуть покарані військові злочинці. Цього ми, разом з

цивілізованим світом, не маємо морального права допустити. Зло повинно бути покараним, а любов, правда і справедливість повинні сказати своє останнє слово. Цього вимагає Божий моральний закон і міжнародне право. Слід організувати по наших громадах групи “правової оборони” з фахівців-юристів, які надавали б юридичні консультації численним біженцям з України та допомагали у зібранні фактичного матеріалу про злочинні дії московитів. Сподіваємось, що після остаточної перемоги над агресором все ж таки відбудеться міжнародний трибунал в Гаазі (або Бучі чи Маріуполі), де будуть справедливо засуджені та суворо покарані усі без винятку військові злочинці за їхні злочини проти людяності, вчинені проти невинних мирних жителів України, включаючи дітей, жінок та літніх людей. Нехай Воскреслий Господь кріпить нас усіх у вірі та надії і додає витривалості у наших спільних зусиллях наблизити цей день перемоги над лютим ворогом, щоб Україна восстала у новій силі, красі, правді і могутності і була відновлена справедливістю.

Слава Богу Святому
і Слава Україні!

Христос Воскрес!
Воскресне й Україна!
Бо в Ній тече непереможна кров
З руїн та попелу повстане вся країна
І сонце Волі нам засяє знов.

Земля очиститься
З насильства та наруги,
А кров пролита зацвіте у мак
Ніхто не переможе нашої потуги
Бо Тризуб наш -це перемоги знак.

Бог Всемогутній з нами в кожній миті
Він рани зцілить, мертвих воскресить
Тож заспіваймо "Ще не вмерла Україна"
Нас не зламає ворожнечі лють.

Христос Воскрес!
Воістину Воскресне Україна!
І синьо-жовтий знов замайорить
Бо в нас тече козацька кров одвічна
І полум'я Свободи в нас горить!

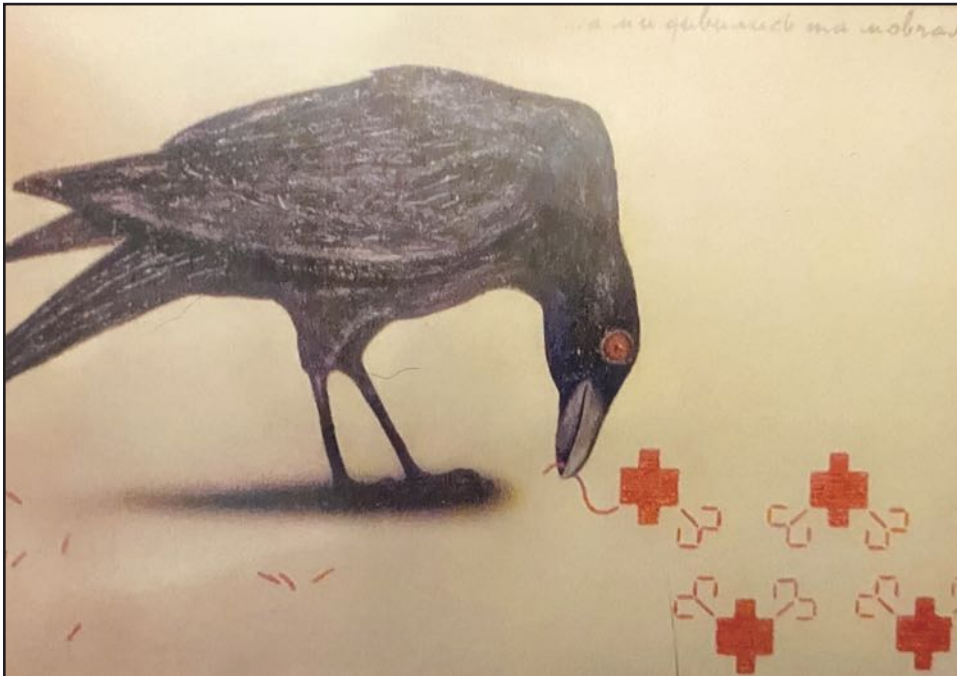
З повагою і молитвою за Україну,

Оксана Падучук
парафіянка церкви Христа Царя у Бостоні, МА

EXPLORING OUR MUSEUM AND LIBRARY

The War. The Black Crow. The Embroidered Shirt.

By Lubow Wolynetz, Curator

A black crow, the perpetual enemy of Ukraine, is seen pulling threads out of an embroidered cloth. Poster Ukrainian Museum and Library of Stamford.

Over the past few decades the month of May, long having held multiple profound traditional meanings in many cultures historically, has acquired a very special new significance for Ukrainians. On the third Thursday of the month Ukrainians in Ukraine as well as those living around the world display their unity and solidarity and underscore their national identity by wearing an embroidered shirt or other embroidered garment. This serves as a visual declaration to the whole world that both we and our rich culture exist, that we are Ukrainians and must be acknowledged as such, and that we are not to be mistaken for any other people or by another name. Citizens of many other countries stood in support of Ukrainian efforts to achieve this global acknowledgment by also donning embroidered shirts in solidarity with us upon this day. And so this day in May has become an International Ukrainian Embroidery Day. How will this day be observed this year considering the presence of war?

Barely 9 months ago in August 2021, with great jubilation Ukraine celebrated

the 30th anniversary of its independence. The whole nation was in its glory, radiating in its beauty, recounting its achievements, proudly honoring its past while looking forward to a dynamic future. Those who were present and participated in this celebration in Ukraine, especially in Kyiv will never forget the joyful and uplifting spirit permeating the country. The profound unity in devotion and determination to uphold and safeguard Ukrainian independence and to care for the nation's continued cultural, political and economic development. Prior to these thirty years much of Ukrainian history and culture were frequently misrepresented, appropriated, obscured or destroyed by Tsarist and Soviet Russian regimes. When Ukrainians finally began to rediscover their past they chose to proactively cherish and preserve what they found. Ukrainians began to discover the factual record of their people and soon realized how powerful the Russian propaganda efforts had been and still are in distorting the truth and in attempting to falsify the record about Ukraine. The voices of Ukrainians in the Diaspora

were "voices in the wilderness" trying to inform the world about Soviet policies in Ukraine and exposing Soviet atrocities. The Cultural institutions of the Diaspora also collected and preserved important documents and cultural treasures which otherwise might have been destroyed by the Russians. Diasporan efforts in disseminating the truth about the Russian atrocities led to a keener awareness of the deadly costs of such misinformation campaigns for much of the world.

The growing achievements and liberal spirit of Ukraine over its first thirty years of independence tormented Putin to the point of hysteria. His attempt to destroy what was accomplished and to annihilate the cultural heritage of the nation serves as a reminder and a warning to every nation or identity that seeks peace though its own right of self-determination.

In the first years of independence talented Ukrainian and Diasporan artists produced a number of posters which conveyed powerful messages through art and iconography. The theme of these posters

invites the onlooker to ponder such ideals as the honoring and preservation of one's language, culture and history. One of the most expressive posters illustrates the destruction of Ukraine, her existence and her heritage. A black crow, the perpetual enemy of Ukraine, is seen pulling threads out of an embroidered cloth. In Ukrainian tradition an embroidered cloth has always been a symbolic representation of Ukrainian life. Embroidery for Ukrainians has always been a symbol of our identity and served as a mystical protector and defense against omens. This year's embroidery day celebration will be exceptional because of the tragic context of war and suffering in Ukraine. When we wear our embroidered clothing we are wearing the history of our nation, it's thousand year old existence now being threatened with extinction. This year, more than any other time it is necessary to venerate the glory and gift of our Ukrainian embroidery. We should not only delight in its beauty but also appreciate the deepest meaning it holds for our people. ❖

Embroidery samples. Ukrainian Museum and Library of Stamford.

For more information about The Ukrainian Museum and Library of Stamford, please, visit www.ukrainianmuseumlibrary.org, call 203-324-0499 or 203-323-8866. The Museum is open Wednesday through Friday from 1 p.m. to 5:00 p.m., or by appointment, and is located at: 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902.

Catholic school students send donations to help Ukrainian refugees

By Catholic News Service

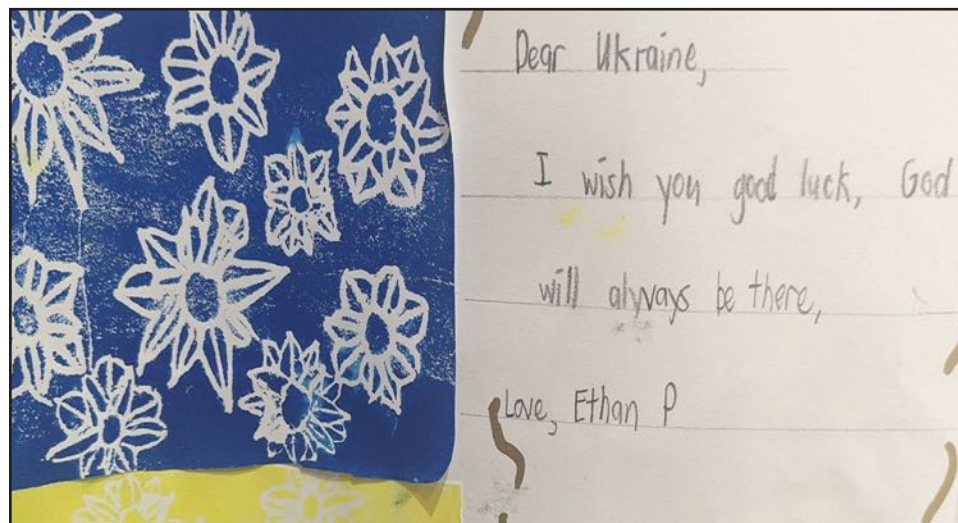
BROOKLYN, N.Y. (CNS) -- Through an art project and a dress-down day, the students of St. Sebastian Catholic Academy in Woodside, sent prayers and support to refugee families in Ukraine and in neighboring Poland.

"We were doing 'mite box Mondays' for the month of March, supporting the missions like we always do," said principal Michelle Picarello, referring to the school's ongoing collection of financial donations to help the Missionary Childhood Association, a pontifical mission society.

"When we heard we would be able to send money specifically for Ukraine, we dedicated March 21 to collect for that," she said. The school sent the parents of the 390 students a request for a minimum donation of \$1 per student and ended up collecting \$1,165.

At the same time, art teacher Sandy Ryan was also working with students on drawings that would include prayers for the children and families of Ukraine.

Deacon Lou Panico, the Missionary Childhood Association Coordinator in the Brooklyn Diocese, said diocesan Catholic schools were notified that they

could help Ukraine through a special solidarity fund set up by the National Office of the Pontifical Mission Societies which included on its online donation site, MIS-SIO.org.

This fund is to support outreach of the church in Ukraine and in Poland, as well as efforts of missionaries in Poland to welcome and care for refugee families. To date, 11 Brooklyn schools have con-

tributed more than \$17,000 to this fund.

St. Joseph the Worker Catholic Academy in Brooklyn, sent \$3,000 -- their proceeds from a dress-down day where students pay to dress out of uniform.

For these students, prayer was also part of the picture. "It started with prayer, blue and yellow prayer chains all over the building, calling to mind the colors of the Ukrainian flag, reminding all to pray for

those suffering," said principal Stephanie Ann Germann.

The donation of \$4,377 from St. Bernadette Catholic Academy in Brooklyn is the largest donation to the fund so far.

Father Charles Keeney, diocesan director of the Pontifical Mission Societies in Brooklyn, visited that school in early April and said the war in Ukraine has deeply affected young people, particularly as they see what is happening to children and mothers.

He told them about the image of empty strollers at a train station in Poland, waiting for families who fled with only the basics. "Young people here -- always mission-minded -- wanted to do something to make a difference," he said.

"I heard the stories about children my age being dropped off and parents going to fight in the war," said Leana Longhitano, a seventh grader at St. Sebastian's, explaining why she wanted to help.

"My message to young people in Ukraine would be that we have you in our prayers and we are supporting you," she said. ❖

Parish Update

BUFFALO, NY—ST. NICHOLAS

On Sunday, May 1, 2022 Bishop Paul Chomnycky, OSBM, elevated Father Marijan Procyk, Pastor of St. Nicholas, to the dignity of Mitred Archpriest. Congratulations, best wishes, and AXIOS to Very Rev. Mitred Archpriest Marijan Procyk. ❖

ELMIRA HEIGHTS, NY—ST. NICHOLAS

On Saturday, March 26, 2022, a candlelight vigil, organized by Elmira Heights, NY, Mayor Margaret Smith, was held at St. Nicholas Ukrainian Catholic Church. Dozens from the community gathered in front of the Taras Chechenko monument to show support for the Ukrainian people. Father Teodor Czabala gave the blessing, and parishioner Petro Chevchuk related personal accounts of the suffering in Ukraine. Chemung County Executive also spoke about the importance of supporting Ukraine & its people. ❖

NEW YORK, NY—ST. GEORGE

On Sunday, May 8, 2022 Bishop Paul Chomnycky, OSBM, ordained Deacon Andrey Kornelyuk, OSBM to the Priesthood. Congratulations, best wishes, and AXIOS to Rev. Andrey Kornelyuk! (photo Roman Verbnyak) ❖

SYRACUSE, NY—ST. JOHN THE BAPTIST

- +Olga M. Andruszewski fell asleep in the Lord on April 10. Eternal memory!❖
- +Jennie Marko fell asleep in the Lord on April 24. Eternal memory!❖
- +Thomas Bocon fell asleep in the Lord on April 29. Eternal memory!❖
- +Robert W. Wisnowski fell asleep in the Lord on April 30. Eternal memory!❖

Andriy Troyanovych, son of Vasyl and Valentyna, and Courtney Leanne Delie, daughter of Jeffrey and Jessica, were united in Holy Matrimony on Saturday, April 30. Many and happy years!❖

Bohdan Ivantsiv, son of Vasyl and Olha, and Diana Osiv, daughter of Yaroslav and Liudmyla Piso, were united in Holy Matrimony on Sunday, May 8. Many and happy years!❖

Mrs. Judy Gotham was recognized as Mother of the Year by the Apostleship of

Prayer on May 8. A small reception was held after the 9 a.m. Divine Liturgy at the coffee hour. ❖

Mrs. Judy Gotham

First Solemn Holy Communion was held on Sunday, May 1, 2022. 11 students program participated.

Left to right: Back row: Vladislav Pohorilets, Ivan Rysan, Roman Barskyj, Maksyn, L. Masnyy, Zenon J. Buchan, Maksym, Tsymbala

Front Row: Volodymyr Braylyak, Eveline M. Pototsky, Artem Kravets, Victoriya M. Yavorska, Kostiantyn Petlokha

Clergy: Very Reverend Archpriest Volodymyr Piso, Very Reverend Mitred Archpries Mihai Dubovici, Reverend Ilii Bobata. ❖

**РІЧНА ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНА ПРОЦА
НА ЦВИНТАРІ СВЯТОГО ДУХА
HOLY SPIRIT CEMETERY ANNUAL PILGRIMAGE**

June 12, 2022 **12 Червня, 2022**

PROGRAM FOR THE 52ND ANNIVERSARY ПРОГРАМА 52-ої Річниці Прощі

<p>10:00 AM Pontifical Divine Liturgy at Saint Andrew's Church Main Celebrant Bishop Paul Chomnycky</p> <p>1:00 PM Parastas at the Main Cross, Paul Chomnycky, Main Celebrant and Homilist, with Concelebrating Clergy.</p> <p>2:00 P.M. Panakhya at the Ukrainian Insurgent Army (UPA) Monument.</p> <p>2:15 P.M. Panakhya at Individual Grave-sites.</p>	<p>10:00 AM Архисрейська Божественна Літургія у храмі Святого Апостола Андрія Первозванного За Учасстю Його Преосвященства Владика Павла Хомницького</p> <p>1:00 PM Парастас Біля Центрального Меморіального Хреста.</p> <p>2:00 P.M. Панахида Біля Пам'ятника УПА.</p> <p>2:15 P.M. Панахиди На Приватних Могилах.</p>
---	--

- Ukrainian traditional food: borshch, varenyky, cabbage rolls and other;
- Українська кухня: борщ, вареники, голубці;
- Flowers, candles and other cemetery items at the main tent
- Квіти, свічки та ін. біля головного шатра.

Sisters Servants of Mary Immaculate

68th Holy Dormition Pilgrimage

August 13-14, 2022

Sloatsburg, New York

**Our loving Mother, Under your patronage,
welcome your children we beseech you!**

Therefore, O Mother, hear our prayer.

**Star of the Sea, do not let us be shipwrecked in
the tempest of war.**

**Ark of the New Covenant, inspire projects and
paths of reconciliation.**

Queen of Heaven, restore God's peace to the world.

**Eliminate hatred and the thirst for revenge and
teach us forgiveness.**

**Free us from war, protect our world from the
menace of nuclear weapons.**

Pope Francis' Prayer of Consecration of Russia and Ukraine

TYPIKON

Official Eparchial - Arranged by Fr. Taras Chaparin

Sunday, May 22

SIXTH SUNDAY OF PASCHA - OF THE MAN BORN BLIND

The Holy Martyr Basiliscus (286-305).

Tone 5; Matins Gospel VI.

Bright vestments. Resurrection Tropar (Tone 5); Glory: Kondak of the Man Born Blind; Now: Kondak of Pascha. Prokimen and Alleluia Verses of the Man Born Blind. Communion hymn of Pascha and of Sunday.

Instead of It is truly right – Irmos of Pascha. Paschal Dismissal with the Cross. Scripture readings for the Sixth Sunday:

Epistle: Acts §38 [16:16-34].

Gospel: John §34 [9:1-38].

Monday, May 23

Our Venerable Father and Confessor Michael, Bishop of Synada (286); the Venerable Euphrosyne of Polotsk, Hegumena of the Monastery of the Holy Savior (1173).

Bright vestments. Sunday Tropar (Tone 5); Glory: Kondak of the Man Born Blind; Now: Kondak of Pascha. Prokimen and Alleluia verses of the Man Born Blind. Communion hymn of Pascha and of Sunday. Instead of It is truly right – Irmos of Pascha.

Scripture readings for the Sixth Monday:

Epistle: Acts §39 [17:1-15].

Gospel: John §40 [11:47-56].

Tuesday, May 24

Our Venerable Father Simeon the "Mountain of Wonders" (596). The Venerable Nicetas the Stylite, Wonderworker of Pereiaslav (c. 1186). Bright vestments. Service for the Man Born Blind.

Scripture readings for the Sixth Tuesday:

Epistle: Acts §40 [17:19-28].

Gospel: John §42 [12:19-36].

Wednesday, May 25

Apodosia of Pascha

The Third Finding of the Precious Head of the Holy and Glorious Prophet, Forerunner and Baptizer of Our Lord, John. Passing into Eternal Life (1951) of Blessed Mykola (Nicholas) Tsehelsky, Priest and Martyr.

Sunday Tropar (Tone 5); Tropar of the Finding; Glory: Kondak of the Finding; Now: Kondak of Pascha. Prokeimenon and Alleluia verses and Communion hymn of the Sunday of the Man Born Blind and of the Finding.

Scripture readings for the Apodosia of Pascha:

Epistle: Acts §41 [18:22-28].

Gospel: John §43 [12:36-47].

Note: Following the Liturgy, the Shroud is removed from the altar and taken to its usual place.

In the Evening: Vespers with Vigil.

Thursday, May 26

THURSDAY OF THE ASCENSION OF OUR LORD, GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST.

The Holy Apostle Carpus, One of the Seventy Disciples.

Note: Holy day of obligation.

Bright vestments. Festal Service for Ascension, including proper Antiphons, Entrance Hymn and Irmos. Instead of We have seen the true light..., and May our mouths be filled... – Be exalted, O God, above the Heavens (until Apodosia of Ascension).

Scripture readings for the Feast:

Epistle: Acts §1 [1:1-12].

Gospel: Luke §114 [24:36-53].

Note: The prayer Heavenly King... is not said until Pentecost.

After Liturgy: Anointing of the faithful and distribution of prosфора.

Friday, May 27

Post-Feast of Ascension. The Holy Priest-Martyr Therapontus (254-59).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension; Glory:/ Now: Kondak of the Ascension; Prokimen, Alleluia verses and Communion Hymn of the Ascension. Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension.

Scripture readings for the Sixth Friday:

Epistle: Acts §42 [19:1-8].

Gospel: John §47 [14:1-11].

Saturday, May 28

Post-Feast of Ascension. Our Venerable Father Nicetas, Bishop of Chalcedon (716-40).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension; Glory:/ Now: Kondak of the Ascension; Prokimen, Alleluia verses and Communion Hymn of the Ascension. Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension.

Scripture readings for the Sixth Saturday:

Epistle: Acts §43 [20:7-12].

Gospel: John §48 [14:10-21].

Sunday, May 29

SEVENTH SUNDAY OF PASCHA
Holy Fathers of the First Ecumenical Council of Nicaea (325 AD).

Post-Feast of Ascension. The Venerable-Martyr Theodosia the Virgin (286-305).

Tone 6. Matins Gospel X.

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Feast. Resurrection Tropar (Tone 6); Tropar of the Ascension; Tropar of the Fathers; Glory: Kondak of the Fathers; Now: Kondak of the Ascension. Prokimen and Alleluia verses of the Fathers. Communion Hymn of Sunday and of the Fathers. Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension. Sunday Dismissal.

Scripture readings for the Sunday of the Fathers:

Epistle: Acts §44 [20:16-18, 28-38].

Gospel: John §56 [17:1-13].

Monday, May 30

Civil Holiday: Memorial Day

Post-Feast of Ascension. Our Venerable Father Isaac, Hegumen of the Dalmatin Monastery (406-25).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension; Glory:/ Now: Kondak of the Ascension; Prokimen, Alleluia verses and

Communion Hymn of the Ascension. Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension.

Scripture readings for the Seventh Monday:

Epistle: Acts §45 [21:8-14].

Gospel: John §49 [14:27-15:7].

Tuesday, May 31

Post-Feast of Ascension. The Holy Apostle Hermas; and the Holy Martyr Hermes (138-61).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension;

Glory:/ Now: Kondak of the Ascension; Prokimen, Alleluia verses and Communion Hymn of the Ascension.

Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension.

Scripture readings for the Seventh Tuesday:

Epistle: Acts §46 [21:26-32].

Gospel: John §53 [16:2-13].

Wednesday, June 1

Post-Feast of Ascension. The Holy Martyr Justin the Philosopher and Those with Him (2nd c.).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension; Glory:/ Now: Kondak of the Ascension; Prokimen, Alleluia verses and Communion Hymn of the Ascension. Instead of It is truly right – Irmos of the Ascension.

Scripture readings for the Seventh Wednesday:

Epistle: Acts §47 [23:1-11].

Gospel: John §54 [16:15-23].

Thursday, June 2

Post-Feast of Ascension. Our Holy Father Nicephorus the Confessor (829).

Bright vestments. First Antiphon of the Feast; regular Third Antiphon and Entrance Hymn with refrain of the Ascension. Tropar of the Ascension; Glory:/ Now: Kondak of the Ascension;

CONTINUED ON PAGE 15